ناظر

ناول

Ketabton.com

ليکوال: ودان احمدزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

د کتاب نوم: ناظر

د کتاب موضوع: ناول

لیکوال: محمدنواب ودان احمدزئ

کمپوز: خپله لیکوال

چاپ چارې: په چاپ نه ارزي خو په ویلو حتماً ارزي

د لیکلو کال: ۱۳۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو څو خبرې

بسم الله الرحمن الرحيم

لومړئ ټولو لوستونکو ته خپل سلام داسې وړاندې کوم چې: اسلام عليکم ورحمته الله وبرکاته!

پس له سلام نه بايد خپل خبرې را لنډې کړم، دا زما لومړئ ناول ده او سره له دې چې ما خپله هڅه کړې ده، خو بيا هم ډاډمن يم چې په دې کې به ډېرې ستونزې وي، بله دا، دا ناول په دې کتاب که لا نده پوره شوئ يعنې ما دا غوښتي چې دا ناول لا لږ نور هم دوام ولري، نو که ورته وګورو له همدې امله يې هم ځينې خطاوې پيدا کړي، چې دا خطاوې هغه وخت لري کېدای شي، چې د دې کتاب دوهم ټوک ولولی، کنه تاسې به واياست چې په دې کتاب کې له اصلي متن څخه غلطيانې ډېرې دي، نو ځکه يو غوښتنه له تاسو څخه لرم او هغه دا ده، چې مخکې تر دې چې زما د کتاب دوهم ټوک وليکم، د دې کتاب په اړه قضاوت مه کوی او که چېرې تاسې دا ګنۍ چې دا ناول

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدومره بس ده، بیا اوس هم کولای شې چې په اړه یې قضاوت وکړې.

دوهمه خبره دا ده، چې کېدای شي تاسو د دې ناول په لوستلو داسې احساس ولرې چې کېدای شي زه حزبۍ اوسم، یا له حزب سره ډېره مینه ولرم خو اصل کې خبره داسې ده، چې دا ناول لا بشپړ شوی نده.

یوه مهمه خبره چې زه غواړه په اړه یې درته ووایم هغه دا ده، چې تاسې به وایې چې داسې څه زه د ناول لیکلو ته وهڅولم؟

په اصل کې یې دوه لاملونه ول:

اول: په دوولسم ټولګي کې په پښتو ادبیاتو کې زما نومرې د دې لپاره کمې شوې، ځکه چې ما ټول کتاب لوستۍ وۀ، خو هلته مې د ناول عنوان له سره نه وۀ، لوستۍ، په څلورو پوښتنو کې درې د ناول په اړه وې، نو ځکه ما له ځانه سره دا وویل: چې اوس باید هم ناول زده کړم او هم یې ولیکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم: دا خبرې له ما څخه هېرې شوې وې، چې باید ناول ولیکم، تر هغو چې یو وخت په عالم راډیو کې د مرحوم استاد شپون د ناولونو خپرېدل پیل شول، تر هغه وخت پورې، ما استاد سعدالدین "شپون" نه پېژانده، د هغه ناولو راباندې اثر وکړ او زما هغه خبره هم رایاده شوه، چې باید ناول هم زده کړم او هم یې باید ولیکم، دوهمه خبره دا وه، چې ما د ښاغلي ابراهیم شبنم (خوابشې اپنګور) ناول او د ښاغلي آرش ننګیال (ولسمشر ماوژلئ) ناول هم ولوست، چې د دې دواړو نه یوازې دا چې لوی اثر یې راباندې کېښود، بلکې په پوره توګه یې د ناول لیکلو ته وهڅولم.

محمد نواب وډان احمدزئ

۱۳۹۶/۰۷/۰۳کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې مهال وؤ، چې په هېڅ نه پوهېدو نه مو کرکه نه مو مینه پېژنده، نه مو جګړه او نه مو سوله پېژانده، نه مو د شپې پروا کوله او نه د ورځې، د خپلوان او پردیو له منځه یوازې دا توپیر وؤ، چې خپلوان به هرکله زمونږ کورته راتلل او مونږ به د هغوی کورته ورتلو، خو پردي به کله نا کله راتلل بس، یوازې دوه شیان مو پېژاندل یو لوبې او بل زده کړه، اودس او لمونځ مونږ ته عبادت نه بلکې زده کړه وه، نیمه ورځ به ښوؤنځي کې وؤ، او بیا به چې کله راغلو نو مور به ویل: زویه! راځه ډوډۍ چمتو ده، ډوډۍ وخوره بیا به لوبې وکړې، ورېي شوئ به یې؟

کله به چې مو په زړه جوړه وه، وربه غلو او ډوډۍ به مو وخوړله او کله به مو کتابونه کېښودل او د لوبو لپاره به مو د کلي جومات خواته ورمنډه کړه، تر ډېره به مو لوبې کولې بیا به د جومات ملاصیب(مولوي صاحب) تیولو ته غږ کړ: وه هلکانو! راځئ، زه آذان کوم تاسې اودس وکړئ، چې ترڅو کلیوال راځي لمانځه ته چمتو شئ.

چا به ویل: سمه ده ملا صیب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا به ویل: زه په کور کې اودس کوم او بیا د لمانځه لپاره جومات ته راځم.

چا به ویل: زه اودس او لمونځ دواړه په کور کې کوم.

ملاصیب مونږ ته ټول اودس په کتابي ډول ښودلئ وؤ، خو په عملي ډول مو استنجاء نه وه زده، هسې خو په مجبوره ورځ کې بې له استنجاء هم لمونځ کېږي، خو زه بیا اوس هم په دې ډاړ یږم چې به مې لمونځ قبول شوئ وي او که نه؟

نو مونږ هغه کسانو چې د جومات تر څنګ ویالې کې مو اودس کاوه، هسې یوازې خوله پوزه، او مخ لاسونه او سر پښې وینځلې، بیا به جومات ته ننوتو او لمونځ به مو په جمع کاوه، چې کله به مو لمونځ خلاص کړ، بیا به د ملاصیب(صاحب) تر څنګ کېناستو، او وبه مو ویل: ملاصیب مونږ ته کیسه وکړه!

ملاصیب به کله د آدم (ع) کیسه کوله، کله د نوح(علیه السلام) کله د اصحابو کیسې او همداسې نورې کیسې به یې راته کولې، کله به مو قرآن کریم لوست او ملاصیب به یې راته ترجمه (ژباړه) کوله، بیا به دباندې راووتو، او تر مازدیګره پورې به مو لوبې کولې، مازدیګر چې به مو پلرونه راغلل نو، هر یو به له خپل پلار سره جومات ته ولاړو لمونځ به یې وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا به په ګډه(یوځای) کور ته تلو، هلته به مو تر ماښام درس ویلو، ماښام به چې کله پلار جمعې ته تلو، نو مابه خپل درسونه خلاص کړي ول، بیا به مور او ما دواړو یو ځای لمونځ کاوه، او له هغې وروسته به مور راته کیسه کوله، کیسه به لا نه وه ختمه چې زه به ویده شوئ وم، که به مې په درسونو (لوستونو) کې څه ستونزه لرله، بیا به ملا صیب او یا هم معلم اکبر ته ورغلم، هغوی به راسره مرسته کوله، چې کله به ښوؤنځي ته ولاړو نو سر معلم خیر محمد به ټول زده کوؤنکي په کتار(قطار) ودرول، سر معلم صیب به یو څو نصیحتونه راته وکړل، او بیا به ټول خپلو ټولګیو ته ولاړو، هسې زمونږ په ښوؤنځي کې درې ټولګي ول:

لومړئ ټولګئ چې زما کوچنئ ورور پکې وؤ، د چنار لاندې یې ورته لیمڅئ اوار(هموار) کړئ وؤ.

دوهم ټولګئ چې هغه ته یې هم د زوړ چنار لاندې پوزئ اوار کړئ وؤ.

او درېم ټولګئ چې د هغه ټولګي تر ټولو کوچنئ زده کوؤنکئ زه وم، زمونږ ټولګئ د توت تر زړې ونې لاندې وؤ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ لپاره یې څو دانې غټې تیږې نیمې په ځمکه کې ښخې کړې وې، مونږ به په هغو کېناستو.

په لومړي ټولګي کې د دې لپاره چې ډېر کوچنئ وم، نو تر ټولو اخر شمېره یعنې پنځلسم وم، په دوهم ټولګي کې مې ډېر درس وو ایه پنځم شوم، او چې کله په دریم ټولګي کې شوم، هتله لومړئ شوم، نو ځکه کله چې به ښوونکئ راغئ، نو ما به وویل: ولاړ سئ!

ټول هلکان به ودرېدل، بیا به ښوونکي وویل: کېنئ(کښېنئ)!

ښوونکي به وویل: زده کوونکو ستړي مشئ!

زدکوونکو به وویل: خیر یوسې ژوندئ اوسې ښوونکیه!

ښوونکي به وپوښتل: پرون مو څه ویلي ول؟

ما به ځواب ورکړ، مثلاً: د جمعې(+) تعریف.

بیا به ښوونکي څو کسان پورته کړل، او پوښتنې به یې تر ېنه وکړې، له هغې وروسته به یې لوست پیل کړ، ډېر په کراره به یې درس ورکاوه، زمونږ ټولو هلکانو له ښوونځي سره مینه وه، له همدې امله له ډېر لرې ځای څخه ښوونځي ته راتلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته به مو درس ويلو، ډېرو زده کوونکو د زړه له تله زيار وېسته.

په کلي کې هم خوشحاله خوشحالي وه، هر چا به خپل کار کاوه، چا به د چا په کار کې کار نه لاره، جنګ جګړې تر دې مهاله هېڅ نه وې، د پسرلي پر مهال به زمونږ کلئ داسې وؤ لکه د عطرونو هټۍ (دوکان) چې يوې خواته به يې لاړې يو ډول ښايسته بوی به يې کاوه او چې بلې خواته به يې لاړې بل ډول ښايسته بوی به يې کاوه، دنيا نه وه سم جنت وؤ، د اوړي په مهال خو به هسې هم دنيا کې توپير راغلئ وؤ، له نيمې دنيا نه به دوزخ جوړ شو او نيمې څخه جنت، زمونږ کلئ هم د جنت په منځ کې پروت وؤ، له اصلي جنت سره يې دا توپير وؤ، چې هلته حورې وي او هر ډول مېوې پکې وي، د شېدو (شودو) او شرابو ويالې پکې وي، خو زمونږ په کلي کې چې کومې حورې وې هغه به مونږ ليدلای هم نشوې، ځکه دا خبره ډېره بده وه، او دا به ښرګنده نه وه، چې کومه حوره به دچا وي، د چا په نصيب به شي، بله خبره دا وه، چې ځينې مېوې پکې نه وې او بله خبره هم دا وه چې زمونږ په کلي کې شېدې ولې خو په ويالو کې نه بلکې په پيالو کې، شراب خو هسې هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو باندې په دې دنیا کې حرام دي، زمونږ لپاره اوږی(دوبئ) د لوبو تر ټولو ښه ځپرکئ وؤ، او د پلرونو لپاره مو د مېوې د راټولولو ښه ځپرکئ. مونږ ته به ځکه خدای راکړې وه، ځکه لمر ته به ګرځېدو راګرځېدو چې ښه ګرمي به مو وشوه، بیا به لاړو او په اوبو کې به مو ځانونه واچول او لامبو به مو وهله، کله به د دې لپاره ډېر ناروغان هم شولو چې په ګرمي کې به ګرځېدلي ولو، بغیر له لامبو نه یوه بله لوبه چې هره ورځ به مو کوله، هغه د افیز(حفیظ) مړی وه، د افیز مړی داسې لوبه وه چې: یوکس به ښه ډېره شوتله(شفتله) سره را ټوله کړه، له هغې څخه به یې یوه لویه مړی جوړه کړه، بیا به یې غږ کړ، ما د افیز مړی کړې ده، هلکانو به په هغه پسې منډې وهلې، تر څو چې هغه به یې ګېر کړ، چې کله به ګېر شو، نو د هغه ستونئ به یې کلك ونیوه، بیا به یې ورته وویل: افیزه(حفیظه) بچو مړی خطا کړه!

ډېرو به خطا کوله، خو داسې کوم کس به هم پیدا شو چې خطا یې نه کړي، دغه کس به تر څو نه خوشې کېده، تر څو چې به یې مړی تېره کړې نه وه او یا به یې ښکته غورځولې نه وه، د مړی تېرول به اصلاً نا ممکن وؤ، خو کله کله به داسې وشول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کوم کس به تېره کړه، يو ځل خو ما هم تېره کړه، تر هغې وروسته به مې کله هم د افيز مړی نه کوله، په دې لوبه کې چې به چا مړی تېره کړه، تر يوې اونۍ به اتل وؤ او ټولو هلکانو به يې خبرې منلې او د هغه صفتونه به يې کول او که چېرې کوم کس مړی ښکته غور ځولې وای نو هغه تر اتل کېدو شرمنده وؤ.

خوسئ به مو هم کاوه، خوسئ زمونږ په سيمه کې داسې لوبه وه: څو کسان به يوه ډله شول او څو کسان به بله ډله، دواړو ډلو به يوه يوه پښه نيولې وه، او يو بل به يې ډيکه(ټېله) کول، کله به بايلل د ټولې ډلې د پښو په خوشې کېدو کې وؤ، او کله هم د ټولې ډلې په لوېدو کې.

دا جنت هغه وخت په ختمېده شو، چې په کومه ورځ زما لاس په خوسي کې ترك وكړ او زړه مې خبر شو چې بيا د کلي مشر حاجي قلم اکا ته ولاړو او ورته ومې ويل: حاجي صيب (صاحب) په خوسي کې مې له لاس څخه ترك غږ پورته شو، اوس ډېر خوږېږي، حاجي صيب راغئ او زما لاس يې کش کړ، بيا يې بېرته ډيکه کړ، حاجي صيب غوښتل چې څه ووايي، خو په همدې وخت کې يو کس راغئ او ويې ويل: حاجي صيب

(c) ketabton.com: The Digital Library

وحاجي صيب ژر راشه! ځکه چې د کلي په کوزه(ښکته) خوا کې ځینې خلك مېشت شوي دي، هغوی وایي چې کوچان یو، خو زه فکر نه کوم چې کوچان دې وي.

په دغه خبره له حاجي صیب څخه زه هېر شوم، هغې خواته روان شو، مونږ هم ورسره لاړو چې ومو کتل خلکو کېږدی(خېمې) لګولې وې، په ښکاره توګه کوچان ول او حاجي صیب ته یې هم وویل چې مونږ کوچان یو، دوه درې میاشتې دلته تېروؤ، بیا له خیره سره ځو.

حاجي صیب ورته وویل: ښه راغلی، په خیر اوسی که څه ستونزه وه، مونږ درسره مرسته کوؤ.

هغوی مننه وکړه او مونږ هم بېرته کلي ته را روان شولو.

چې کلي ته راورسېدو نو حاجي صیب راته وویل: اوس خو ستا لاس جوړ شو، خو کېدای شي چې اثر به یې په ټول ژوند درسره وي، کله نا کله به دې یادوي او په تا باندې به بوج راولي.

هغه شپه خوب نه راته، خو ډېر په سختی سره ویده شوم، مور به مې کله څه او کله څه وېشول، خو له هېڅ شي سره زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لاس خوړ نه کراېرده، سبا سهار چې کله لمانځه لپاره پاڅېدم نو ګورم چې مور مې راته اوبه تودې کړې وې، راته يې وويل: بچيه نن په تودو(ګرمو) اوبو اودس وکړه.

ما ورته وويل: خو مورې! اوس خو اوړئ(دوبۍ) ده؟

مور مې وويل: جار دې شم زويه! پوهېږم چې اوس اوړئ ده، خو ستا لاس ژوبل شوئ دئ، يعنې وتئ وؤ، نو که څو ورځې يې په تودو اوبو ونه وينځې نو بيا به درته وخوږېږي(درد به درته وکړي).

تر هغې خبرې له ما څخه هم هېر شوي ول، چې زما لاس ژوبل شوئ وؤ، خو چې کله مې لوټکه(کوزه) پورته کړه، پوه شوم چې لاس مې په رېښتيا ژوبل شوئ وؤ.

خو خير اودس مې وکړ، بيا د لمانځه لپاره جومات ته ولاړم، چې لمونځ خلاص شو نو ټولو کليوالو ته په خطاب کې ملا صيب (مولوي صاحب) وويل: يوه شېبه صبر وکړئ! ځکه چې حاجي صيب (حاجي صاحب قلم د کلي ملك) درته يو څو خبرې لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاجي صيب خبرې داسې پيل کړې: ورونو! زمونږ په کلي کې کراره کراري وه، غلا، ناروا،ظلم، ستم، زنا، قتل، تېرئ نه وؤ. خو بېګاه د کامران خان غوا ورکه شوې ده، د شپې خو خلاصه هم نه وه پاتې شوې، او که خلاصه هم واى نو د تيارې له وېرې نه تښتېده، ښکاره خبره ده چې چا به پټه کړې وي.

نو ځکه خو په هغې ورځ زمونږ ټول کليوال په هغې غوا پسې ګرځېدل، تر مازديګره يې درك ونه لړېده، مازديګر يو كس راغئ ويې ويل: غوا خو پيدا نشوه، خو د همغې غوا سر د کوچانو (کوچيانو) له کېږديو(خېمو) سره پروت وؤ او همدا رنګه د هغې غوا څرمن(پوستکې) او پښې يې.

ډېر کليوال هغې خواته روان شول، چې کله هلته ورسېدلو، نو چې ګورو څه نه وؤ، خو حاجي صيب له کوچانو سره وغږېده، هغوى ورته وويل: مونږ نه له غوا څخه خبر يو، نه يې له سر نه او نه يې له څرمن او پښو څخه، کېداى شي ستاسو هغه کليوال به دروغ ويلي وي، يا به غلط شوئ وي.

د ماښام د آذان وخت وؤ، چې کليوال ټول له هغه ځايه را روان شول، په لاره کې به هغه کس ته ټولو ويل: دروغجنه مونږ ټول دې د دنيا هغه سر پورې سرګردانه کړو، او هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ نه وؤ، خدای دې تا وو هي او خدا دې تا په خېټه روان کړي!

جانو د کليوالو په دې خبرو ډېر خپه (خفه) وؤ، او له ځانه سره يې ويل: نېکي مه کوه بدي به له تا څه غواړي؟

جان محمد يو ډېر لوړ سړئ وؤ، په مقام او قد دواړو کې، خو کله يې چې د يوکليوال خوسئ پټ کړ له جان محمد نه جانو ته واوښت، خبره داسې وه چې: د جان محمد او هغه بل کليوال دواړو غواوې(غواګانې) يوځای لنګې شوې، د جان محمد غوا خوسی وزېږوله او د هغه بل کليوال غوا خوسئ، خو د جان محمد خوسئ پکار وؤ، نو ځکه خو يې خپله خوسی د هغه له غوا سره پرېښوده او د هغه خوسئ يې له ځانه سره بوته او خپلې غوا سره يې خوشې کړ، بيا په دې کار کې کوم کليوال ليدلئ وؤ، او د همدې لپاره يې نوم بد شو، او اوس ټول خلك ورته جانو وايي، جانو يو ډېر ځواکمن او غيرتي سړئ وؤ، خو لږ ساده ګئ وؤ، زمونږ ټولو به ښه ساعت ورسره تېر وؤ، مونږ ته به يې ټوکې کولې او کله کله به يې ډېرې ساده ساده خبرې هم کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځو اصلي کيسې ته: خبره داسې شوه، چې د غوا له ورکېدو وروسته د غوا خبره آس ته واوښته، يعنې تر هغې شپې وروسته په دوهمه شپه باندې آس ورك شو.

د هغې شپې په سبا هم خلك ډېر وګرځېدل خو د آس څه اثر يې تر مازديګره پيدا نه کړ، خو صبور اکا ويل چې: د کوچانو له کيږديو سره يې د آس زين او ځينې نور سامان ليدلئ وؤ.

چې کله کليوال ورغلل بيا هماغه خبره شوه، تو پير يې دا وؤ، چې صبور اکا ته چا سپکې سپورې نشوې ويلای سبا بيا د نادر اکا غوا ورکه شوه، خو د دې غوا هېڅ اثر چا ونه ليده، او په بله شپه د نادر اکا ټول جوار رېبل شوي ول، خو څه اثر يې نه ښکارېده، ټول خلك راساً د کوچانو خواته ورغلل، د جوارو څه ټاټې هلته پرتې وې، د همدې لپاره خلك کوچانو ته په غوصه شول، حاجي صيب د غواګانو، آس او جوارو بيه په زيان کې ترې وغوښته، خو کوچانو په لومړيو کې سر زوري کوله، وروسته چې پوه شول چې سرزوري يې کار نکوي، بيا يې ومنله چې اوؤښتئ زيان به جبرانوي، خو کليوالو دا نه منله چې هغوی دې نور په دې سيمه کې پاتې شي، په زيان کې مو له هغوی څخه دېرش مېږې واخيستې، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته يې وويل: چې تر سبا سهار پورې دا سيمه پرېږدی، کنه بيا به درته ښه نه وي.

خو کليوالو دا وېره لرله چې نن شپه هم زيان او هم نور ګټه له مونږ څخه وانخلي، يعنې داسې نشي چې نن شپه له ځو کليوالو څخه په يوه شپه کې غلا وکړي او بيا سبا وتښتي، نوځکه خو ټولو کليوال د پيرې لپاره ووتل، په هغې شپه ټولو کليوالو پيره کوله، سبا چې مو کله د سهار لمونځ وکړ،او سهار چای مو وڅښه، نو د کوچانو خواته روان شولو، هلته چې ولاړو کوچان نه ول، تللي ول هغه هم ډېر لرې.

××××××

خو په دغې شپې زمونږ يو کليوال د ټوپك د اور لاندې راغئ او ووژل شو، ټول کليوال هلته ورټول شول، په نور کيسه نه پوهېږم ځکه زه کوچنئ او چا نه ورپرېښودم، چې هلته ورشم، سبا ته يې د جانداد اکا جنازه وکړه،او وروسته له جنازې څخه حاجي صيب عبدالله ګل اکا، شکور اکا، او کريم ګل زمونږ کور ته راغلل، حاجي صيب وويل: چې: دا شونې نده چې دا کار به کوچانو کړئ وي، زه داسې فکر کوم چې دا کار د کليوالو د کوم کس دئ، نو ځکه مونږ په پټه پيره کوؤ، چې ګېر يې کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لومړۍ شپه هیڅوك هم هلته رانغئ، دوهمه شپه هم څوك رانغئ، خلك هم ستړي شول او د راتلونکو شپو لپاره یې څو نورې ډلې وګومارلې، چې په دې ډولو کې به هر یوې ډلې ته په درېوؤ ورځو کې یو ځل د پیرې وار راته، په درېمه شپه څو کسان راغلل چې ټوپکې ورسره وې، پیره دارانو د ودرېدو ورته وویل، هغوی ودرېدل، یو کلیوال لاټین (الکین)یې ورنږدې کړ، چې د لاټین رڼا پرې ولوېده، خلك حیران شول، ځکه هغه غله نه ول بلکې عسکر(سرتېري) ول، د خلکو عسکر هم نه خوښېدل، ځکه د عسکرو توپیر له غلو سره دا وؤ، چې غلو به د شپې له خوا کوم کلیوال بوته، خو عسکرو به د ورځې له خوا، عسکرو به زمونږ مالونه نه لوټل خو غلو به لوټل، بل توپیر یې دا وه، چې عسکرو به چې کوم کس له ځانه سره بوته، د هغه سرې به مړئ او ژوندئ ورك شو، خو غلو به بیا مړئ ورته پرېښوده، تر څو کورنۍ یې تر ېنه بېغمه شي، له دې خبرې تېرېږو، خبره داسې شوه، چې دغه شپه هم په خیر سره تېره شوه، سبا شپه بیا پیره شروع شوله، په دغه شپه زما پلار هم پیرې ته ولاړ، ترڅو که خدای کول هغه غله او قاتلین پیدا کړي، کلیوال ټول په تمه ول، ترڅو هغوی ته یې چې کومه لومه ایښې ده، هغوی هغې ته دننه شي، او دوی یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم راګېر کړي، له نېکه مرغه چې هغوی راغلل، د کلي د جومات له څنګه تېرشول او د جانداد اکا کور خواته راغلل چې زمونږ له کور څخه غوا غلا کړي، پیرداران ترېنه راتاو شول، او خلك يې ټول ونیول هغوی يې زمونږ غوجل کې وتړل، ترڅو سبا چې ټول کلیوال راشي بیا به د دوی په اړه له غور او سوچ وروسته فیصله(پرېکړه) وکړي، چې څه ورسره وکړو.

سبا سهار تر لمانځه او د سهار چای تر څښول وروسته ځینې کلیوال او مشران زمونږ د حجرې خواته را روان شول، او زمونږ حجرې ته ننوتل، زه لاړم چای مې ډېر په سختي سره راوړ، چې چای مې اچاوه خلکو خبرې داسې پیل کړې:

د جانداد اکا زوی نسیم: زه خو وایم: دوی ټول به ووژنو او ځان به ترېنه خلاص کړو، هسې هم دوی زما پلار او زمونږ نور کلیوال ووژل، نو ځکه خو کېدای شي چې مونږ د خپلو عزیزانو بدل ترېنه واخلو او له دوی څخه هم ځان خلاص کړو.

شکور اکا وویل: زه وایم چې: د دوی مخونه به ورتور کړو په خرو به يې سپاره کړو او په ټوله ولسوالۍ به يې وګرځوؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله ګل اکا وویل: زه داسې سوچ کوم چې باید دوی ټول ووژنو او سپیانو ته یې واچوؤ، تر څو نور ترېنه عبرت واخلي.

حاجي صاحب وویل: داسې به وکړو چې د ټولو لاسونه به ترې پرې کړو چې دا کار هم له اسلام سره سم دئ، او هم ښه کار دئ نور خلکو ته هم ښه عبرت دئ، ځکه که مړه یې کړو یو څو ورځې به د خلکو په زړه وي بیا به یې هېر کړي، خو که لاسونه یې پرې کړو، تر څو چې خلك یې وینې عبرت ترېنه اخلي.

مولوي صیب هم د حاجي صیب خبره ور تائید کړه.

خو شفیق چې هغه مهال په استخباراتو کې یې نده درلوده، وویل چې: دوی به حکومت ته وسپارو تر څو هغوی محاکمه کړي، او که چېرې یې حکومت ته ونه سپارو نو هغوی به له خبرېدو سره سم مونږ مجرم وګڼي، او عسکر به راولېږي، تر څو مونږ ونیسي، او له نیولو وروسته به د دوی په ځای مونږ محاکمه کړي.

کریم ګل چې زمونږ د کلي دوکاندار (هټیوال) وؤ، ډېره ساده سړئ وؤ، چې کله یې دا خبره واورېده، کوم چای چې یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله کې وو، هغه يې د کوټې منځ ته وشينده، او ويې ويل: ته ريښتيا وايې؟ ريښتيا به داسې کېږي؟

ټولو کليوالو ورپورې وخندل بيا تر څو شېبو وروسته شفيق ورته وويل: هو! بالکل به همداسې کېږي.

خو خيره همدا خبره د کليوالو له خوا ومنل شوه او د نوې اونۍ لومړۍ ورځ يې حکومت ته د دوی د سپارلو لپاره وټاکله.

د شپې له خوا عسکر راغلل ټول کلئ يې محاصره کړ، ځينې کورونه يې هم تلاشي کړل، خو له نيکه مرغه زمونږ غوجلې ته چې په هغې کې هغه غله ول، او مخته يې سپئ ترلئ وؤ، هغې غوجلې ته دننه نشول، تر سبا پورې په کلي کې ول، سبا سهار څو کسان چې دوربينونه او کاغذونه يې په لاسونو کې ول، دې ځای ته راغلل، او دلته يې ډېر ځايونه وکتل، بيا مازديګر بېرته ولاړل، په سبا يې د جُمعې ورځ وه، چې کله ټول کليوال د جُمعې لمانځه ته راټول شول، ملاصيب تر لمانځه وروسته کليوالو ته وويل: تاسو څو شېبې صبر وکړۍ مونږ تاسو ټولو ته هغه غله درښيو د غلو تر کتو وروسته به بيا ټول کورونو ته ولاړ شۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو کليوالو غله وليدل، خو يوه تن وويل: چې د غلو له ډلې څخه دا يو تن د کوز کلي د خان سمندر خان کس دئ.

خبره د شنبې ورځ ته پاتې وله، چې د شنبې ورځ شوه، کليوالو غله په موټر کې واچول او د ولسوالۍ خواته روان شول، هغوی يې د ولسوالۍ استخباراتو ته وسپارل، هغوی ورته وويل: مونږ به له دوی څخه څېړنه وکړو، بيا به تاسو ته خبر درکړو، چې کله يې محکمه ده، تاسې بايد محکمې ته راشۍ او هلته خپله شاهدي(ګواهي) ورکړۍ!

ټول کليوال، چې کوم ولسوالۍ ته تللي ول، هغوی بېرته کلي ته راغلل، او په کلي کې خوشحاله خوشحالي شوه، کليوالو رانګارنګ (بېلابېلې) لوبې شروع کړې.

کريم ګل به ويل: زما د سپېلنو زور خو وينۍ چې ټول غله مې درته سم کړل، ما به چې لوګي کول تاسو به ويل چې: ياره ته هم عجيبه سړئ يې، د سپېلنو يې له غلو سره څه؟

حاجي صيب به ويل: دوی بد بوټي دي، او بد بوټي بلا نه وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا صیب به ویل: داسې دعا کوی چې الله تعالیٰ (جله جلاله) مو دې له دې بلاوؤ څخه د تل لپاره نور خلاص کړي.

خو کلیوال د دې خبرو په کیسه کې نه ول، ما او زما یوه ملګرۍ چې شمس الرحمن نومېده، مونږ به په ساده اصطلاح شمسو ورته ویل، په دغه ورځ مو د وږان احمدزي دا شعر د سندرې په ډول په زوره تکراراوه:

د ګناه پایښت همدا وي تول علم ته به رسوا وي

کله چور او چپاول وي کـلـه قـتـل، کله غلا وي

د ولس پرواچې نه کړي بیا زندان به یـې سزا وي

هسې هم سبا د کریم ګل کوژده وه، او کریم ګل د کلي ډم ته ویلي ول، چې نن به د کلي په میدان کې تر سبا پورې مېله وي، ډول به غږوي، همداسې وشول، تر سبا پورې ځینو خلکو اتڼونه کول چا به ننداره کوله، حاجي صیب، ملا صیب، د جانداد اکا زوی او عبدالله ګل اکا او ځینې نور مشران له میدان څخه روان شول، زما پلار هم ماته غږ وکړ، او راته یې وویل: زویه! چابك (چټك) به ولاړ شې کورته مورته به دې ووایې چې شین چای کېږدي، مور مې هم شین چای وکه، او ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

چای له ځانه سره واخیست او حجرې ته مې یوړ، خلکو بحث پیل کړئ وؤ، د کلي په شته حالاتو یې سره خبرې وکړي، تر څو په راتلونکي کې څرنګه کولای شي، چې له داسې پېښو څخه مخنیوئ وکړي.

د جانداد اکا زوي نسیم وویل: راځئ داسې به وکړو، چې که خدای وکړي، یو څو تکړه ځوانان به وټاکو تر څو د کلي امنیت سمبال کړي.

کریم ګل وویل: داسې یو کار ځکه نشي کېدای چې زمونږ کلئ له څو خواوؤ څخه لارې لري، نو د دې لپاره باید څو ډلې جوړې شي، په هره ډله کې باید ډېر کسان شتون ولري، که چېرې داسې وکړو، دا پیره به تر یوې میاشتې ډېر دوام ونکړي، ځکه ځوانان به ستړي او زړونه به یې ساړه شي، او نور به له دې کار څخه تېر شي.

یوه کلیوال کریم ګل ته وویل: یاره ته هم هوښیار شوئ یې، ودې نه ویل چې دا خبره دې څنګه په مغزو کې راوګرځېده؟

کریم ګل وویل: اصل کې خبره داسې ده چې یو وخت زما مور راته دا کیسه کړې او ویل یې: یو وخت په یوه ځای کې څو کسانو په ځنګله کې کار کاوه، دوی به د شپې له خوا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوبت سره پیره کوله یوه شپه د دوی ځخه د دوؤ مېنځ کې شخړه پیدا شوه، دریم هم د دوی د یوه تن ملاتړ وکړ، د شپې هغه یو یوازې تن له ځانه سر وویل: دوی خو پیره کوي نو زه ولې پیره وکړم، دئ کراره ویده شو، هغو نورو په نوبت سره د شپې پیره وکړه، خو یو وخت دواړه ویده شول، سهار چې را پاځېدل، نو ګوري چې څه خبره نشته سبا شپه هغو دواړو پخپل منځ کې هم شخړه وکړه، او درې واړه بېل بېل څملاستل، هر یوه به ویل چې هغه بل دې پیره وکړي، په همدې کې یوه له ځان سره په لوړ آواز وویل: زه خو لږ لږ ځای ته ځم، هلته تر سهار پیره کوم، ولې د بل چا لپاره پیره وکړم، یوه بل هم همداسې وویل، بیا ولاړل، دا یو کس یوازې پاتې شو، هغه دوه تنه چې لرې تللي ول، دواړو پیره کوله، یو وخت چې خوب پرې زورور شو، نو له ځانه سره یې وویل: پرون شپه څه وشول چې نن شپه به وشي، کراره ویده شول، خو هغه درېم یې په اور کې خپله چاړه ومنډله او خپل لاس یې وسوځاوه، تر سهاره ویښ پاتې شو، سهار یې زړه وشو چې له ملګرو سره روغه وکړي، ځکه ټوله شپه یې په ویښه تېره کړې وه، خو چې څومره چغې یې ووهلې ملګرو یې ځواب ورنکړ، په ځنګله کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وګرځېده بلآخره یې دواړه ملګري په داسې حال کې پیدا کړل، چې نیم بدنونه یې لیوانو خوړلي ول.

کلیوالو بیا وخندل، یوه وویل: نو تا پدې خبرو باور وکړ؟

له دې خبرې سره د کلیوالو خندا نورهم زور واخیست، چې په دې وخت کې حاجي صیب وتوخل، بیا ملاصیب په خبرو پیل وکړ، خپلې خبرې یې داسې پیل کړې: خندق جګړه کې چې کله یهودانو او قریشو سره تړون وکړ، نو پیغمبر (صلی الله علیه وسلم) دې جګړې ته د تیاري لپاره مسلمانان راټول کړل، چې مشوره ورې وکړي، سلمان فارسي (رضي الله تعالیٰ عنه) وویل: په فارس کې چې کله به خلك پوه شول، چې د دښمن لښکر ډېر دئ، دوی به یوه کنده وېسته چې هغې ته خندق ویل کېږي، او چې کله به دښمن دلته راورسېده، نو هیران به شو، تر کندې راتېر دئ نشو.

نو ځکه خو پیغمبر (صلی الله علیه وسلم) همدا د سلمان فارسي خبره تائید کړه، او هلته یې خندق جوړ کړ، اوس زه هم وایم چې باید خندق جوړ کړو.

حاجي صیب وویل: د ملاصیب خبره سمه ده، مونږ باید داسې وکړو چې تر کلي خندق راوګرځو او بیا هغه کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوره چې له خندق څخه راوتلې ده له هغې څخه به دیوال جوړ کړو، چې په دې توګه به هم دیوال شي او هم خندق.

ټولو کلیوالو وویل: سمه ده! حاجي صیب ته خو زمونږ مشر یې، چې ته څه وایې هغه به کوؤ، تر جنازي وروسته به د دې کار لپاره چمتوالئ ونیسو او ان شاء الله چې، سبا نه بله ورځ به کار پیل کړو.

×××××

په کومه ورځ چې کلیوالو غوښتل چې کار پیل کړي، په هغې ورځ عسکر کلي ته راغلل، حاجي صیب، ملاصیب، کریم ګل، نسیم، زما پلار، د کریم ګل پلار عبدالله ګل اکا او ځینې نور مشران یې ونیول او له ځانه سره یې بوتلل، سبا چې کله شفیق الرحمن راغئ، کلیوالو ورته وویل: چې تا خو ویلي ول، که چېرې مونږ غله حکومت ته وسپارو، نو هېڅ خبره نشته، اوس خو یې ټول کلئ هم له ځانه سره بوته!

د شفیق الرحمن په تندې کې ګونځې پیدا شوې، په لوړ آواز یې وویل: چپ کمعقله! ووایه چې چا بوتلل او چېرته یې بوتلل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمس الرحمن یا په ساده اصطلاح شمسو د شفیق الرحمن ورور وؤ، ویې ویل: لللل لاللل لا! لالا! هغه کلیوال عسکرو له ځانه سره بوتلل.

شفیق الرحمن په بېړه، د ولسوالۍ خواته روان شو، سبا غرمه شفیق الرحمن راغئ، او ځینې پاتې کلیوال یې را ټول کړل ورته ویې ویل: څه خبره نشته! هسې سمندرخان شکایت کړئ او ویلي یې دي، چې تاسو د هغه کسان ډبولي دي، هغوی مو له کوزې کلا څخه نیولي او برکلي ته مو بولي دي، بیا مو څو ورځې هلته بندي کړي دي، د همدې لپاره د ولسوالۍ سرتېرو زمونږ ځینې مشران نیولي دي، ما خپله هڅه وکړه، څو ورځې وروسته خوشې کېږي.

شمسو وویل: تا خو دا هم ویلي ول چې هېڅه به نه کېږي، خو عسکرو کلیوال

شفیق الرحمن په خبره کې ورولوېد: چپ شه! رزیله! تاته چا د خبرو وار درکړئ ده، چې ومې ویل خوشې کېږي، بیا خوشې کېږي!

شفیق الرحمن به د ورځې او شپې په ولسوالۍ کې وؤ، بلاخره څو ورځې وروسته د دوشنبې په ورځ کلیوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخوشې شول، په کلي کې يو ځل بيا خوشحالي شروع شوه، تر ډېرو ورځو په کلي کې خوشحالي وه، مونږ داسې فکر کاوه، چې نور هغه تېرې خبرې ورکې شوې دي، نور نه غله شته او نه عسکر يواځې او يواځې د کلي خوشحاله خلك به وي او خندا ګانې خو داسې ونشول، څو ورځې وروسته دوه تنه عسکر راغلل، حاجي صيب سره يې خبرې وکړې، يو کاغذ يې ورکړ، بيا يې حاجي صيب ته لاس ورکړ، غږ يې نه راته چې څه سره وايي، خو د لاس ورکولو ورسته عسکر لاړل، او حاجي صيب هم د ماسختن لمانځه وروسته کليوالو ته ويلي ول: چې بايد، ټول زمونږ حجرې ته راشي، زه په دې خبره خبر نه وم، چې پلار مې د انګړ(حويلي) د دروازې(وره) په خوله کې غږ کړل، ځويه شين چاى او ګوړه، راوړه، ژر کوه چې مېلمانه راغلي دي!

ما خپل ورور ته وويل: لالا ورشه چاى ور وړه، پلار مې چاى غوښتئ ده.

هغه وويل: ځه ورکه شه! خپله يې وروړه، څه کوچنئ خو نه يې د نهو کلو هلك يې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم چاینکه او د کوړۍ ډکه ټکرۍ له ځانه سره واخیسته، او لاړم چاینکه مې هلته کېښوده، او په منډه په پیالو پسې راغلم، پیالې مې له ځان سره واخیستې، ورغلم ټولو ته مې چای واچاوه، په دې وخت کې حاجي صیب هم راغئ، حاجي صیب ته مې هم چای واچاوه، او د پلار ترڅنګ کېناستم، پلار مې ځان ته نږدې کړم او ویې ویل: زما ګران ځوی ډېر هوښیار ده، د مشرانو په مجلس کې خبرې نه کوي، همداسې ده، کنه ځویه؟

ماهم وویل: سمه ده پلار جانه!

کلیوالو حاجي صیب ته سترګې نیولې وې تر څو حاجي صیب خبرې پیل کړي، حاجي صیب یوه وړه ټوټه کوړه خولې ته واچوله، له شنو چایو څخه یې غوړپ وکړ، بیا یې خبره داسې شروع (پیل) کړه: تېره ورځ دوه تنه عسکر راغلي ول، هغوی ویل چې: دلته زمونږ انجینرانو سروې کړې ده، هغوی ویلي دي چې په دې ځي کې هوایي ډګر په ښه توګه جوړېدای شي، خو یوازېنۍ ستونزه ستاسو کورونه او کروندې دي، د افغانستان حکومت تاسې ستاسې د ځمکو بیې درکوي، او ستاسو د کورونو په ځای تاسو ته کورنه درکوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه د حکومت له خوا راستول شوئ استعلام ده، ویې ګوری خوښه مو نن شپه مشوره کوی او سبا ته خو مونږ باید هغوی ته ژر ځواب ووایو، ځکه چې بیا هغوی مونږ ته هغه څه چې مو ترې غوښتي وي هغوی به یې راکړي، نو ځکه مخکې تر دې چې هغوی بېرته راشي باید مونږ د استعلام ځواب لیکلئ وي، ځکه هغوی مونږ ته لس ورځې وخت راکړئ ده.

زما پلار وویل: حاجي صیب زما په فکر باید داسې وکړو، چې څو ورځې ښه چورت ورته ووهو، له هغې وروسته به پرېکړه وکړو.

ټولو کلیوال هم د هو په اشارې سره سر وخوځاوه، بیا ملا صیب او حاجي صیب هم وویل: بکل! دا ډېره ښه خبره ده، مونږ به همداسې کوؤ.

×××××

د هغو لسو ورځو څخه پنځه ورځې یې ډېرې په خفګان تېرې شوې، بیا په شپږمه ورځه، سلام چې د څو کلو راهیسې په ښار کې اوسېده، کلي ته راغئ، ما چې ولید ورته ومې ویل: ته څوک یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه راته وویل: سلام! خو ودې نه ویل ته څوک یې؟

ما ورته وویل: زما نوم احمدزئ ده،د دې کلي او سېدونکئ یم.

سلام وویل: زه هم د دې کلي او سېدونکئ یم، د کریم گل ورور یم، خلك راته سلام گل وایي، خو زه، ځان ته یوازې سلام وایم، هسې ودې نه ویل، چې کور کلي کې څه کیسې دي؟

ما ورته وویل: هېڅ بس څو ورځې مخکې له کابل څخه دوه سرتېري راغلي ول...

چې کیسه یې واورېده، راته یې وویل: سمه ده گرانه! ته ډېره هوښیار یې، چې غټ شې له تا څخه به غټ فتنه جوړېږي، زه اوس خپل کور ته ځم، د خدای په امان کوچنیه!

د شپې خپل کور کې غږېدلئ وؤ، بیا سبا غرمه بیا زمونږ په کور کې غونډه شوه، په غونډه کې تر ډېرو خبرو وروسته داسې پرېکړه ونیول شوه، چې کلیوال به په استعلام کې ورته د ځمکې د تسلیمولو په بدل کې باید مونږ ته په شهرنو کې کور راکړي او یا هم د هغې بیه راکړي، د استعلام په ځواب کې مو هم همداسې ولیکل، بیا هغوی هم له ډېر څه جر او بحث څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته دا راسره ومنله چې د هغو ځایونو کې د کورونو بیه ورکوي، خو تاسې به هم په یوه میاشت کې ټول کلئ او ځمکې تشوی.

چې پنځلس ورځې تېرې شوې، حکومت زمونږ کلیوالو ته د ځمکو او کورونو پیسې ورکړې، زما پلار په شاه شهید کې کور واخیسته، له هغې وروسته زمونږ کلیوالو چا خپل دروازې وېستلې چا خپل بامونه لوڅول، او چا هم خپلې ونې او باغونه وهل، او په کابل کې یې چې کوم کورونه ول، هلته یې وړل ترڅو بیا یې په ژمي کې د سون توکو پر ځای وکاروي، مونږ هم خپلې کړکۍ، دوازې، لرګي، ځینې ونې او چنار له ځانه سره یوړل، په کومه ورځ چې مونږ ته پیسې راکړل شوې، په هغې ورځې به سبا د داوؤد خان په ځای ترکئ کېناسته، مونږ چې کله کډه وکړه، نو هلته په کابل کې ډېر بدلون راغلئ وؤ، زمونږ ټول کلیوالو په کابل کې کور واخیست خو د پخوا په شان، هغسې لوبې نه وې، د یوبل کور ته تګ او راتګ، کیسې او ملګر تیا نه وه، په کابل کې زمونږ ملګري هغوی ول، چې په ورځ کې به مو ورته دوه یا درې سلامه اچول، هسې د دې لپاره چې مونږ به ډېر سلامونه اچول، ځینو خلکو به راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهاتي هم ویل، خو ما د دې خبرو پروا نه کوله، مور به مې هم له کوره څخه د ډېر وخت لپاره دباندې نه پرېښودم، او تل به یې راته ویل: زویه! ډېر دباندې مه ځه دا کلئ نده، دا د کابل ښار ده، دلته به ورك شې، یا به هم له کومې بلې پېښې سره مخ شې.

توله ورځ به په کور کې ناست وم، یوازې ښوونځي ته تلای شوم، بس نور بل داسې ځای نه وؤ، چې زه دې ورشم، بس له ښوونځي څخه چې به رخصت شوم ترو به کورته راتلم، د دې لپاره به په کور کې وم، چې مور او پلار به مې ویل باید درس ووایم، خو په داسې ځای کې درس کله ویل کېده، دا هغه کلئ نه وؤ، چې به هغه ښکلې او پاکه، له عطر ډکه او تازه هوا پکې چلېده، په هر ځای کې به یې د اوبو چینې وې، شا او خوا به یې غرونه ول، نور هغه د غوا ګانو شودې نه وې، د ورځې هغه پنځه بادام به نه ول چې زمونږ ماغزه به یې قوي(زورور) کول او نه هم هغه شنه پټي وؤ، چې مونږ به ونو تر سیوري لاندې درسونه ویل، دلته خو یوازې راډیو وه، چې له ماسپښین څخه تر ماسختن پورې به مې اورېدله، نور چې به د راډیو په اورېدلو ستړئ شوم، بیا به څمالستم، ورځې همداسې تېرېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو وخت هغه وخت چې حفیظ الله امین په تخت باندې ناست وؤ، زه په لسم ټولګي کې وم، زمونږ د ادبیاتو استاد نوئ دې ښوؤنځي ته راغلئ وؤ، د به تل د روسانو او د کمونیستانو صفتونه کول، د کمونیزم صفت به یې کاوه، ویل به یې:
کمونیزم یو داسې نظام دئ، چې پادشاه او عام وګړي پکې یو شان دي، د کمونیزم نظام ژوند ډېر ښکلئ ده...

د روسانو په اړه به یې ویل: شورویان له کلونو راهیسې زمونږ د هیواد او زمونږ د خلکو مرسته کړې ده، کله چې داوؤد خان په افغانانو باندې ظلم پیل کړ او د خلق ګوند سره یې خیانت وکړ، روسیې د خلق ګوند سره مرسته وکړه، د داوؤد خان حکومت یې چپه کړ او د خلقیانو حکومت یې جوړ کړ، چې نوم یې هم جهوري خلق افغانستان پرې کېښود او مرستې یې اوس هم دوام لري، پر راتلونکي کې به هم دوام لري.

زمونږ د ټولګي ډېر شوخ زده کوؤنکي احمد احمدیار وویل: ښاغلئ ښوؤنکیه! ومو نه ویل چې داوؤد خان څه خیانت کړئ وؤ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوؤنکي په ډېر نرم انداز سره وویل: داوؤد خان د خلق ګوند سره دا خیانت کړئ وؤ، چې خپله داوؤد خان د خلق ګوند په مرسته واك ته ورسېده، خو څو ورځې وروسته یې له امریکا سره اړیکې ټینګې کړې، بیا څو ورځې وروسته یې د خلق ګوند د مشرانو د نیولو حکم صادر کړ، نو ځکه خو هم د خلق ګوند د اتحاد جماهر شوروي په ملاتړ په داوؤد خان کودتاه وکړه، او له واکه یې لرې کړ.

زمونږ ټول کال په دې کې تېر شو، چې باید عامه ګټه په نظر کې ونیسو، تر ادبیاتو مو د لېنن او مارکس اصول ډېر زده کړي ول، د افغانستان علماء مو دومره نه پېژاندل، څومره مو چې د کمونیزم علماء پېژاندل، خو کله به چې مونږ ترې نه پوښته وکړه چې د حفیظ الله امین او ترکي تر منځ څه تېر شوي ول، او لامل یې څه وؤ، نو خبره به یې تېروله، مونږ هم نه پوهېدو چې ولې، تر څو مونږ په دوولسم ټولګي کې وؤ چې اتحاد جماهر شوروي په افغانستان باندې یرغل وکړ، زمونږ ګاوندیان به د شپې له خوا بامونو ته ختل او په شعارونو باندې به سر ول، زما به نور زړه په تنګېده، او کله به د موچي ماما خواته ورتلم، وروسته داسې آموخته شوم، چې له غرمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه به تر بېګا پورې له موچي ماما سره وم، هغه داسې سړئ وؤ: د ملي بسو له تم ځای سره به ناست وؤ، کله به يې پخوانۍ کيسې راته کولې او کله به يې تاريخ راته بياناوه، کله به يې شعرونه راته ويل او کله به يې ټوکې کولې که رېښتيا درته ووايم ډېر پوه او ساعت تېره سړئ وؤ، په ما باندې ځکه ډېر ګران وؤ، ځکه که به غمجن وم، که خفه وم، که پرېښانه وم او که به مريض وم، نو موچي ماما ته به راتلم، که صفا درته ووايم، نو د هر مرض دوا(درمل) ورسره وه، بې له مرګه، هسې يوه ورځ زما معدې ډېر سخت درد کاوه، ده راته يې وويل: چې هيلنئ (نعنا) په اوبو کې ووېشوه، بيا ځنې يو ګيلاس وڅښه، انشالا(ان شاءالله) ښه به شې.

چې دا کار مې وکړ بلکل روغ او جوړ شوم.

يوه ورځ دته يو کس راغئ او ورته يې وويل: زما دا بوټونه شکېدلي دي، ويې ګنډه، سړي ډېر ښه اخلاق لرل، ښکلې او پاکې جامې يې اغوستې وې، ماته يې اشاره وکړه ،چې ګوښې ته شه، زه لږ ګوښه شوم او بيا يې وويل: ځوانه! څه کار کوې؟

ما په کرار غږ سره وويل: د دولسم ټولګي زده کوؤنکئ يم.

سړي وويل: نور څه کار کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: هېڅ، بس دلته له موچي ماما سره ودرېږم.

سړي وویل: نوم مې ګلاب ده، او په قلاچه کې مې دوکان ده، که دې زړه وۀ چې کار وکړې هلته راشه، زه تاته یو کار در کولۍ شم ساعت به دې هم تېر وي، او پیسې به هم ګټې، څه پکې وایې؟

زما سړۍ خوښ شو، ښه سړۍ راته ښکاره شو، سبا چې له ښوۀنځي څخه راووتم، د ګلاب خان دوکان خواته ورغلم، چې کله هلته ورسېدم، سلام مې واچاوه، په لومړي سر کې یې فکر نه وۀ، خو وروسته چې یې راوکتل، راته یې وویل: راځه دننه دوکان ته ترڅو به په دروازه کې ولاړ یې؟

زه هم هلته کېناستم (کښېناستم) او هغه راته چای واچاوه، پیاله یې رامخته کړه، ویل یې: چای وچیکه (وڅښه) نورې خبرې به بیا سره کوۀ.

چې چای ومې وڅښه ده راته وویل: ځوانه که زه تاته د میاشتې یو سلګون درکړم، ته له ماسره شاګردي کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: ولې نه ګلاب کاکا! سر له سبا څخه ستا شاګرد یم، چې کله له مکتب څخه را رخصتېږم بس ترو به ستا دوکان ته راځم او له تاسره به په دوکان کې مرسته کوم.

سبا چې کله راغلم، ګلاب وویل: ریښتیا ځوانه ما درڅخه پوښتنه هم ونه کړه، چې ستا نوم څه ده؟ خیر فکر وکړه چې اوس مې وکړه.

ما ورته وویل: زمانوم احمدزئ ده.

ګلاب بیا زیاته کړه: ستا پلار څه کار کوي؟

ما ورته وویل: زما پلار د کابل ښار د پوهنې ریاست کې کار کوي.

ګلاب بیا پوښتنه وکړه: ته کوم ګوند کې یې؟ په خلق کې که په پرچم کې؟

ما ورته وویل زه نه په خلق کې یم او نه هم په پرچم کې اصلاً ماته دا ګروپونه خوند نه راکوي.

ګلاب بیا راته په یوه عجیبه انداز سره وویل: دا سرو جنډو (بیرغونو) والا پېژنې چې څوک دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: نه څه یې پېژنم، بس دومره ترې خبر یم چې شورویان دئ او خلك هم وايي چې دوی شوروپان دي.

گلاب خان وویل: بلکل همداسې ده، پوهېږې دوی څه غواړي؟

ما ورته وویل: دوی غواړي چې زمونږ هیواد جوړ کړي، یو ډېر ښه نظام جوړول غواړي، داسې نظام چې د عادي مأمور او د ریس جمهور (ولسمشر) توپیر پکې نشته، دواړه یو ډول خواړه خوري، په هغه نظام کې که یوه کس مجرد وي او که واده سوئ دواړه په یوې اندازه کار کوي.

گلاب خان راته نور څه ونه ویل، څو ورځې نورې هم مونږ د سیاست په اړه خبرې سره ونکړې، نورې خبرې به مو کولې کیسې به مو کولې خو د دین او د سیاست په اړه مو خبرې نکولې، وروسته له یوې اونۍ بیا گلاب خان وویل: ته ریښتیا وایې چې هغوی د افغانستان جوړول غواړي؟

ما ورته وویل: هو! خود ریښتیا وایم، او که زه ونه وایم هم بیا هم خبره همداسې ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب خان وویل: اصل کې خبره داسې نده، شورویان غواړي چې له مونږ څخه غلامان جوړ کړي، خپل استعمار اوږد کړي، خپل کمونیستي نظام پراخ کړي، او امپریالیزم ته ماته ورکړي، خو زمونږ د هیواد ساتل زمونږ دنده ده، زمونږ د پلرونو او نیکونو پرمهال انګریزان راغلي ول، هغوی مو له مکناتېن څخه تر ډاکټر برایډن پورې ټول، مردار کړل او س دوی هم مردارؤ، که ستا خوښه وي، نو ته هم کولای شې چې له مونږ سره په دې کار کې مرسته وکړې.

ما د هغه د خبرې په پرې کولو سره وویل: سمه ده! چې هغوی د افغانستان د ورانئ او بیا یې بېرته په خپله نخچه (نقشه) جوړول غواړي او مونږ باید د هغوی مخه ونیسو خو ودې نه ویل چې څنګه به یې مخه نیسو، زه او ته په یوازې او که نور څوك هم په دې کار کې له مونږ سره مرسته کوي؟

ګلاب خان وویل: بلکل هغوی غواړي افغانستان وران کړي او بیا یې په خپله نخچه جوړ کړي، مونږ باید د هغوی مخه ونیسو هسې که مونږ مړه شو شهیدان یو او که چېرې ژوندي پاتې شولو، نو غازیان یو، په دواړو لارو کې بریالي یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: په دې خبره خو زه هم پوهېږم، خو ما تاته وویل، چې مونږ باید څه او څنګه وکړو، په یوازې خو نشو کولای چې د هغوی مخه ونیسو څوك له مونږ سره مرسته کوي؟

ګلاب خان وویل: زه تا د جمعیت اسلامي دفتر ته بیایم، او ته هلته خپل نوم ثبت کړه، هغوی به تاته دنده درکړي.

×××××

سبا چې له ښوونځي څخه رخصت شوم، بیا د ګلاب خان دوکان(هټۍ) ته ورغلم، سلام مې ورته واچاوه، هغه چې زه ولیدم دوکان یې بند کړ او له ماسره روان شو، دواړه د جمعیت اسلامي افغانستان دفتر ته ورغلو، هلته ګلاب خان خپلې خبرې داسې شروع (پیل) کړې: دا هلك به تل د بسو د تم ځای ترڅنګ له موچي سره ناست وؤ، اوس غواړي چې له مونږ سره یو ځای شي.

د جمعیت اسلامي په دفتر کې زما نوم ثبت شو او دا دنده یې راکړه چې باید ببرته د موچي ماما څنګ ته ورشې او نور به له هغه سره کېنې او ګورې به چې څوك په دولت کې دي، هغوی به ځارې تر کوره به یې ورپسې یې، چې کله دې د څو کسو پتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا کړې بیا به د زمونږ دفتر(د جمعیت اسلامي افغانستان دفتر) ته معلومات راوړې.

سبا له ښوؤنځي څخه وروسته د موچي ماما سره ناست وم، تر مازدیګر پورې څه خبره نه وه، مازدیګر یو صیمنصب (صاحب منصب) له موټر څخه راکته (راښکته) شو، زه یې په تعقیب کې وم، تر کوره پورې چې ورسیده، نو د کور پته مې ښه په ذهن کې وساتله، بیا چې کله کور ته ولاړم، هلته مې په کتابچه کې ولیکله، دې کار ته مې څو ورځې دوام ورکړ، بیا مې د جُمعې په شپه ټوله کتابچه د جمعیت اسلامي دفتر ته یوړل، هلته مې هغوی ته وسپارل.

ګلاب هم هلته ناست وؤ، د جمعیت اسلامي د دغه دفتر مشر، راته وویل: دغه کسان چې تا د دوی معلومات مونږ ته راکړل، دوی ټول کمونیستان دي، اوس ستا دنده دا ده، چې دوی ووژنې.

تر څو ما خپله خوله خبرو ته جوړوله، ګلاب خان وویل: نه ! دئ دې همدې کار ته دوام ورکړي، دا کار بل چاته وسپاره، چې دا کمونیستان مردار کړي، دئ دې خپل استخباراتي کارونو ته دوام ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی هم دا خبره ومنله، او ماته يې وويل: ځه ته خپل کار ته دوام ورکړه، خپل کار کوه او هيواد ته خدمت کوه.

د استخباراتي کارونو داسې مصروف (بوخت) کړئ وم، چې ډېر کله به ښوونځئ هم راڅخه پاتې وؤ، درسونه خو لا څه کوې، هسې هم د جمعيت اسلامي افغانستان ګوند د کابل د دفتر مشر به راته ويل: ياره! ډېر د ښوونځي په اړه فکر مکوه، دا مسعود او ګلبدين چې ويلئ څه ګټه يې کړې ده؟ اوس له تاسره په يوه کتار (قطار) کې دي، ته د کمونيستانو کورونه پيدا کوې، او مسعود يې وژني، بس همدا توپير درکې دئ.

نو ځکه خو زه هم دومره د درسونو په غم کې نه وم، په همدې کې يوه مياشت تېره شوه، يوه ورځ زمونږ په ښوونځي کې د درې ورځو لپاره د ښوونکو ناسته وه او په ننګرهار کې د جمعيت اسلامي د خاصو(ځانګړو) غړو غونډه وه، خبره داسې وه، چې د ښوونکو د ناستې په دويمې ورځ د جمعيت اسلامي د خاصو غړو ناسته وه، او زمونږ مکتب خو د ماليمانو (ښوونکو) د ناستې لپاره رخصت وه، نو ځکه خو زه هم د جمعيت اسلامي د خاصو غړو غونډې ته چمتو شوم، ما د جمعيت اسلامي د دې دفتر مشر ته وويل: وروره! سمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هم غواړم چې په غونډه کې ګډون وکړم، آیا زه هم کولای شم چې ګډون وکړم؟

د دفتر مشر وویل: نه! ته نشې کولای چې په هغې غونډه کې ګډون وکړې، ته باید خپلې دندې ته دوام ورکړې او ته خو نشې کولئ چې خپل مکتب پرېږدې.

ما ورته وویل: خو مکتب رخصت دئ!

د دفتر مشر وویل: چې ومې ویل چې نشې تلای بیا نشې! په خبر پوه شوې؟

ما څه ونه ویل زړه مې وؤ چې له دفتر نه ووځم او د موچي ماما خواته ورشم، خو چې د دفتر دروازې ته ورسېدم، د دفتر مشر را غږ کړل، سمه ده! چې دومره شوقي يې، کولای شې، چې په دغې غونډې کې ګډون وکړې، خو پام کوم سبا ماسپښین باید دوه بجې د ننګرهار په بهسودو کې اوسې په هغه ځي کې چې کوم دفتر دئ، هغه خو دې لیدلئ ده؟ هغه چې تېره جمعه ته او مسعود ورغلي وی؟ هلته غونډه ده.

سبا د دوؤ بجو پر ځای یوولس بجې مې هلته ځان ورساوه، ځکه ما ویل چې ناوخته نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته مې چې خپل ساعت (کړی) ته وکتل نو لا غونډې ته ډېر وخت پاتې وؤ، نو ځکه خو زه یوې کوټې ته لاړم، ما ویل مخکې تر ډوډۍ به یو څه خوب او آرام وکړم، لږ ګرمي وه او لږ ما سفر کړئ وؤ، نو ځکه خو مې ډېره ګرمي شوې وه، په همدې کوټې کې مې چې تشناب ولید، تشناب ته ننوتم ما ویل غسل به وکړم، په کوزه (لوټکه) کې مې نوې اوبه واچلې چې د دوؤ کسانو غږ راغئ، چې فارسي خبرې یې کولې، لږ مې پام ورته ونیوه، ګورم چې مشر او مسعود ده، د دغه ځي د فتر مشر زړه وؤ چې څه ورته ووایي، کېدای شي دا به یې ورته ویل: چې زه دلته راغلئ یم؟

خو مشر ډېر په غوصه په فارسي ژبه ورته وویل: له لارې څخه لرې شه! ډېرې خبرې مکوه ځه ورك شه!!!

ما مخکې هم مشر لیدلئ وؤ، خو دومره په غوصه مې کله هم لیدلئ نه وؤ، مشر ډېره حوصله لرله، هېڅ پوه نشوه چې دا ځلې ولې دومره په غوصه وؤ.

مشر مسعود ته وویل: ډېره مهمه خبره دا نده چې شورویان دې له افغانستان څخه ووځي، تر ټولو مهمه خبره دا ده چې باید حکومت د پښتنو له لاس څخه د تل لپاره ووځي،او زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ته راشي، ځکه دوی تل په مونږ ظلم کړئ ده، او مونږ په دوی رحم کړئ ده، اوس وخت داسې ده چې مونږ به په دوی ظلم کوؤ، او باید د دوی څه له وسه ونشي، مونږ باید د حزب اسلامي افغانستان د پراخېدو مخه ونیسو او د هغه پرځای باندې باید مونږ پراخ شو، خو تر ټولو مهمه ده دا چې ترڅو چې شورویان نه وي وتلي باید د ټولو ګوندونو په منځ کې اتحاد موجود وي، ځکه که اتحاد نه وي نو بیا نشو کولای چې شورویان له هیواد څخه وباسو او که شورویان له هیواد څخه ونشو باسلئ، نو بیا امریکا هم مونږ سره خپلې مرستې دروي چې دا کار به نه یواځې زمونږ، بلکې د ټولو په زیان وي.

دوی ډېرې نورې خبرې هم وکړې، خو زما ورته هېڅ پام نه وؤ، ما یواځې د هغو خبرو په اړه سوچ کاوه چې دوی مخکې کړې وې، د دې خبرو په اورېدو زما په سر کې سوچونه پیدا شول او د سوچونو په پیدا کېدو سره زما په سر درد شو، لږ وروسته زه هم ورغلم د ډوډۍ دخوړلو لپاره ډوډۍ مې لږ څه وخوړه، هسې مې سر هم خوږېده او زړه ته مې هم نکېده، زړه مې راته ویل چې له دې ځایه څخه ووځه او سیده کورته ولاړ شه، خو بیا مې هم حوصله وکړه په غونډه کې مې ګډون

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړ، یوازې دا خبرې زما د خفګان لامل نه وؤ شوئ، بلکې له هغه سره سره دا خبره هم زما د خفګان لامل شوئ وؤ، چې ما به کوم لیستونه او آدرسونه (پتې) ورکولې هغوی به یوازې هغه کسان وژل چې پښتانه به ول او کوم کسان چې به پښتانه نه ول هغوی به یې نه وژل، دریم دا چې هغوی به ماته ویل: خپله دنده ترسره کوه، مکتب (ښوونځي) باندې څه کوې؟ مسعود چې مکتب ویلئ څه ګټه یې کړې ده؟ خو هغه ده، هغه هم له تاسره په یوې ډله کې ده، خو سهیل چې فارسي ژبئ وؤ، هغه ته به یې ویل: چې ته خپل درس وایه، په دې کارونو کې ډېره ګوتې مه وهه او پام کوه چې مکتب خوشې نه کړې!

چې غونډه تېره شوه، نور ماښام وؤ، زما هم طبعیت ډېر جوړ نه وؤ، نو ځکه مې شپه هم هغلته د جمعیت په دفتر کې تېره کړه.

سبا سهار وختي مې له ننګرهار څخه د کابل په خوا حرکت راوکړ، یوولس نیمې بجې کورته ورسېدم، ډوډۍ مې وخوړه، تر هغې وروسته مې سر کېښود ویده شوم، هسې خو ما ټوله شپه خوب نه وؤ کړئ، ځکه ټوله شپه په سوچونو کې پروت وم، مازدیګر مهال وؤ، چې له خوبه پورته شوم (پاڅېدم) مخامخ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

موچي ماما خواته ورغلم، خو نه پوهېدم چې څنګه د خپل زړه راز ورسره شریك کړم، ځکه چې په زړه کې مې رنګارنګ خبرې تېرېدې، ما ویل چې اوس به موچي ماما راته وایي: ښه نو ته تر اوسه پورې به د همدې کارونو لپاره دلته ودرېدلې؟

او همداسې نورې ډېرې خبرې، هسې خو زه نه پوهېږم، چې نورو ته د خپلو دردونو ویل به ښه کار وي او که بد؟ خو په دې پوهېدم چې که خپل دردونه نوروته ووایې، نو تر ډېره حده پورې سپکېږي، له ما څخه لاره ورکه وه، چې څنګه ورته ووایم او که بېخي (له سره) ورته ونه وایم، په همدې سوچونو کې وم، چې موچي ماما ته ور ورسېدم، موچي ماما ته مې سلام واچاوه، موچي ماما ځواب راکړ، له ځواب وروسته تر نیم ساعت پورې بوخت وؤ، وروسته چې وزګار شو، ماته یې چې وکتل راته یې وویل: څه خبره ده، چې دومره غمجن او تروش ناست یې؟

ما ورته ته ټوله کیسه وکړه، تر هغې وروسته ده وویل: هېڅ د تشویش خبره نده، بله دا چې کېدای شي چې اصلاً د تاجك او پښتون خبره نه وي، بکلې ډېر هغه کسان چې تا د هغوی پته دوی ته ورکړې، هغوی به په دولت کې کار نه کاوه؟ یا که کار یې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه، نو په ملکي برخه کې به يې کاوه؟ نو ځکه به هغوی پرېښي وي.

ما ورته وويل چې: نه ماچې کوم کسان تعقيب کړي ول، هغوی ټول هم دولتي ول او هم نظامي، بله دا چې ما يوازې هغه وخت تعقيبول چې نظامي جامې به يې په تن وې، خو هغوی يوازې هغه کسان وژل چې پښتانه ول.

هغه راته وويل: هېڅ خبره نده، زه به دې د حزب اسلامي دفتر ته بوځم، وبه ګورو، چې هغوی درته څه وايي.

ما ورته وويل: سمه ده! لاړ خوبه شو، خو ودې نه ويل کله؟

موچي ماما راته وويل: سبا چې له مکتب څخه رخصت شولې، ماته راشه د ماښام شپږ بجې به د حزب اسلامي دفتر ته ورشو.

سبا چې له ښوونځي څخه رخصت شوم، مخامخ د موچي ماما خواته ورغلم، موچي ماما ته مې وويل: ماما زه راغلم، له خيره سره شپږ بجې به ځو.

موچي ماما راته وويل: سمه ده! ته صبر کوه، انشالا چې وربه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پنځه نیمې بجې شوې، د حزب اسلامي دفتر خواته روان شولو، چې د حزب دفتر ته ننوتلو، نو موچي ماما سلام واچاوه، زه هم ننوتم، هلته یو کس ناست وؤ، تصبېح یې اچولې چې ځنګه یې مونږ دواړه ولیدو، نو پورته شو، د سلام ځواب یې راکړ او بیا یې موچي ماما او ماته لاس راکړ، مونږ ته یې د کېناستو بلنه راکړه، مونږ هم کېناستو، موچي ماما خپلې خبرې داسې پیل کړې، دا هلك به هر وخت زما تر څنګ کېناسته، چې به کله خفه وؤ، یا به غمجن وؤ، یا به په تشویش وؤ، تل به له ماسره ناست وؤ، یوه ورځ یو کس د ګلاب په نامه راغئ او دئ یې لږ څه ګوښه کړ، د جمعیت اسلامي دفتر ته یې وباله، دئ هم هلته ورسره ولاړ، د جمعیت اسلامي په ګوند کې یې نوم لیکنه وکړه، خو بلاخره موچي ماماز ما په اړه ټول معلومات، هغه (د حزب دفتر مشر) ته ورکړل، هغه له ما څخه پوښتنه وکړه: ودې نه ویل چې په جمعیت اسلامي که څه دنده په مخ کې لرې او څه دنده کوې؟

ماورته وویل: داسې فکر وکړی، چې زه د جمعیت اسلامي د استخباراتو غړئ یم.

هغه راته وویل: احمدشاه څه کاره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماور ته وویل: هغه زمونږ د ډلې مشر او هم دا ډول، قاضي ده، يعنې د هغه کار دا دئ چې د کومو کسانو لېست چې زه ورکوم، احمدشاه د هغوی په اړه پرېکړې کوي، که يې خوښه شوه وژني يې او که يې خوښه شوه، خوشې کوي يې.

هغه راته وويل: زه نشم کولای چې تاته د غږيتوب کارت درکړم، خو په دې نږدې وختونو کې زمونږ غونډه په پېښور کې داپرېږي، مو ځو ورځې تر غونډې مخکې تاته خبر درکوؤ، چې کله مو خبر درکړ، ته به ننګرهار ته راشې، له هغه ځای څخه به بيا مونږ تا ورسوؤ، ته به له مشر سره خبرې وکړې، تر هغه وروسته به مشر ستا په اړه پرېکړه وکړي.

ما خپل سر د هو په معنیٰ وښوراوه، له دفتر څخه راووتو، تر يوه ځايه پورې زه او موچي ماما يوځای ولاړو تر هغه وروسته بيا ما له موچي ماما سره خدای په اماني وکړه، زه کورته ولاړم، تر چهارشنبې پورې څه خبره نه وه، ما خپل کشفي معلومات تولول، د چهارشنبې په ورځ موچي ماما راته وويل: سبا ته يې غوښتئ يې سبا مازديګر له جلال آباد څخه حرکت کوي، نو ځکه خو بايد همدا اوس حرکت وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هم مخامخ کورته ولاړم، مور مې په کور کې وه، خو پلار مې دندې ته تللئ وؤ، زه ولاړم خپل کالي مې بدل کړل، او بیا مې له مور څخه یو څو روپۍ راواخیستې، د جلال آباد خواته مې حرکت وکړ، چې کله دروتې ته ورسېدم راپه یاد شول، چې ما خو له موچي ماما څخه پوښتنه ونکړه، چې هغوی په کوم ځي کې پیدا کولئ شم، خو خبره ډېره ښه مخکې تللې وه، ځکه کله چې زه جلال آباد ته ولاړم، د موټر په وروستي تم ځای کې د حزب اسلامي د کابل د دفتر مشر ولاړ وؤ، هغه یو بل کس راوښود، هغه ته یې وویل: دئ پېښور کې زمونږ دفتر ته بوځه!

چې له هغه سړي سره د دفتر له مشر څخه رخصت شولو، زه او سړئ دواړه یوه موټر ته وختلو، په هغه موټر کې اته کسه ناست ول، مونږ چې وروختلو، نو یو څو دقیقې نورې هم موټر ولاړ وؤ، تر هغې وروسته موټر ډك شو، او د تورخم په خوا وخوځېده، چې کله تورخم ته ورسېدو، نو له موټر څخه راښکته شولو، لاړو د پېښور موټر ته وختو، هلته په موټر کې ناست ولو، تر څو نیمه شپه به وه چې موټر په یوه ځای کې ودرېده، ډرېور وویل: ښاغلو! دا وروستئ تم ځای ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او هغه کس چې له ماسره وؤ، يو خواته ولاړو، هغه د يوې کوټې دروازه خلاصه کړه، دواړه هلته ننوتو، شپه مې هلته تېره کړه، سهار چې راپاڅېدم، ګورم چې پوره اته نيمې بجې دي، دباندې ووتم، تبتې (بيت الخلا) ته ننوتم، هلته مې خپل حاجت پوره کړ، تر هغې وروسته بېرته لاړم، په تشناب کې مې اودس وکړ، او د سهار د لمانځه قضايي مې راوګرځوله، تر هغه وروسته بېرته د باندې ووتم، چې ښکته او پورته مې وکتل، دغه ځای داسې نه ښکارېده، لکه چې يو ښار دې وي، داسې ښکارېده لکه يوه پوځي هډه چې وي، لږ ښکته ولاړم، څه ګورم چې ځينې کسان تمرين کوي، وسلې دي، رقم رقم، زړې پراشوټ ټوپکې پکې ببخي ډېرې دي، بېرته کوټې ته راوګرځېده، څه ګورم چې ملګرئ مې هم په کوټه کې دئ، هغه راته وويل: ځوانه څه دې کول، د دباندې ځای ننداره دې کوله؟

مالومړئ د هو په معنیٰ سر وښوراوه، بيا مې ورڅخه وپوښتل: رښتيا ودې نه ويل چې دا کوم ځای ده؟

هغه راته وويل: دا خړ ډنډ ده، د حزب اسلامي يو تر ټولو مهم مرکز او د مجاهدينو د روزلو مرکز.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: مونږ به دلته څه کوؤ؟

هغه راته وویل: هېڅ بس یو څو شپې پکې تېروؤ او ترهغې وروسته بیا له مشر سره ګورې او بیا تاسو پوهېږئ او مشر.

په دې کمپ کې ګرځېدم، یوې خواته ولاړم، هلته د وسلو لویه ډیپوع وه، هلته ننوتم، څه ګورم چې ځینې وسلې یوې خواته پرتې دي او ځینې بلې خواته، خو په یوې خبرې پوه نشوم، هغه دا چې کومې وسلې چې یوې خواته پرتې وې د هغوی په ماډل بلې خواته هم پرتې وي، نو د ډیپوع له مسوؤل څخه مې وپوښتل: سلام علیکم وروره! ودې نه ویل چې دا وسلې څنګه نیمې دې خواته پرتې او نیمې هغې بلې خواته؟

هغه راته وویل: وعلیکم السلام ګرانه ودې نه ویل ته څوك یې؟ دلته څه کوې؟ رېښتیا ودې نه ویل چې ډیپوع ته څنګه ننوتې ساتونکو څنګه دننه پرېښودې؟

ما ورته وویل: زه دلته د دې لپاره راغلئ یم، چې باید له مشر سره وګورم او حزب غړئ شم، پاتې شوه، دلته هخوا او دېخوا ګرځېدم، بیا یو وخت دلته ننوتم، په دروازه کې چې کوم ساتونکي ول هغوی راته وویل: څوك یې چې غواړې دننه ولاړ شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وويل: په تاسو يې څه؟

بس هغوی هم نور څه ونه ويل اوزه هم دننه شوم، بس همدومره.

بيا د ډيپوع مسوؤل راته وويل: سمه ده زما نوم جميل دئ، زه دلته د ډيپوع عمومي مسوؤل يم، هو رېښتيا ته ويل دا وسلې ولې بېلې بېلې ايښې دي، اصل کې خبره داسې ده، چې دا نيمې جوړې دي او دا نيمې خرابې دي.

×××××

زه خو هسې هم د ريشکو(رېکشا) انجينر اومستري وم، بس ورغلم له خرابو ټوپکونو څخه مې يو راوخيست خلاص مې کړ، د ماشې ستنې يې ستونزه لرله، يو بل خراب ټوپك مې هم راوخيست، چې د هغه د ماشې ستنه مې هم را ووېسته نو ډاډمن شوم، چې ستونزه يې همدا ده، د دوهم ستنه مې لومړي ته ورواچوله، لږ مې ټيټه غوړه کړه، جميل ته مې وويل: اوس يې چيك کړه، چې څنګه ده سم کار کوي او که نه؟

جميل ساتونکي ته داسې غږ کړ: اصغره! راشه دا ټوپك چيك کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصغر راغئ توپك يې دباندې يوړ، هلته يې مرمۍ ورتېره کړه، ډز يې پرې وکړ، بېرته راغئ ويې ويل: ولې څه پرې شوي دي؟

جميل ورته وويل: خرابه خوبه نه يي؟

اصغر وويل: نه! ما چې وکتله ډېر ښه کار يې کاوه!

جُمعه هم همداسې تېره شوه، د شنبې په ورځ زما ملګري راته وويل: راځه! چې ولاړ شو او له مشر سره وګورو نن يې ورځ ده.

حرکت مو وکړ، تر څو ساعته سفر وروسته، يوه ځي ته ولاړو، هلته يو ډېر ښکلئ دفتر وؤ، ما يې فکر هم نشو کولای چې افغانان دې دومره ښکلئ دفتر ولري، چې څنګه دفتر ته ورننوتم، ګورم چې د کابل د دفتر مشر جمال ناصر هم هلته ناست ده، جمال ناصر ته مې وويل: اسلام عليکم! ياره! ته هم ډېر ناځوانه وختې، زه دې په جلال آباد کې يواځې پرېښودم، او ته دلته راغلې!

جمال ناصر راته وويل: هغسې خبره نده چې ته يې فکر کوې! ما لږ څه کار لاره، بيا ته خو يوازې نه وې، جمال درسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وؤ، که هر څه ستونزه دې درلوده، نو جمال ته به دې ویلې وای.

ما ورته وویل: هو جمال راسره وؤ، خو تا داسې څه مهم کار لاره، چې کولای دې نشول، چې ماسره راشې او بیا یواځې راغلې؟

جمال ناصر راته وویل: هېڅ کومه لویه ستونزه نه وه، هسې ما ویل چې کوم کسان چې له کابل څخه راځي هغوی لاره ورکه نکړي، بس همدومره!

ماورته وویل: سمه ده! اوس باید څه وکړو؟

جمال ناصر وویل: هېڅ یاره لږ وروسته به رحیم ګل هم راشي او درېواړه به د مشر دفتر ته ورننوځو، ته څه پکې وایې؟

ما ورته وویل: سمه ده! چې څنګه دې خوښه وي، خو لږ ژر کوه، ځکه چې مونږ باید بېرته کابل ته ولاړ شو، مکتب مې پاتې کېږي.

چې رحیم ګل راغئ بیا نو مونږ درې واړه (زه، رحیم ګل او جمال ناصر) د مشر دفتر ته ورننوتو، چې څنګه مونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورننوتو، نو د ډیپوع مسوؤل جمیل هم دننه ننوت، چې کله حکمتیار جمیل ولید ورته وې ویل: جمیله! ووځه!

جمیل وویل: خو ښاغلیه زه د دغه هلك په باره کې (په اړه) تاسره کار لرم.

حکمتیار وویل: سمه اوس ووځه بیا زه تاته غږ کوم.

چې کله جمیل ووت، نو جمال ناصر زما په اړه حکمتیار ته ټول معلومات ورکړل، بیا تر هغه وروسته حکمتیار وویل: ښه! نو ته د جمعیت اسلامي د استخباراتو یو غړئ یې، نور غړي یې هم درته معلوم دي او که نه؟

ما ورته وویل: ټول نه! خو ځینې ځینې، حتې ډېر یې راته معلوم دي، د هغوی په اړه څه پلان لرې که څه؟

حکمتیار وویل: دا چې ته د یوې ډلې د استخباراتو غړئ یې، که هره ډله وي، په تا باور نشي کېدای، خو زه په تا باور کوم، ته له ماسره ژمنه وکړه، چې کله هم خیانت نکوې. ژمنه کوې د یو پښتون او مسلمان په صفت؟

ما ورته وویل: هو ژمنه کوم خو په دې شرط چې ته به هم دا ژمنه راسره کوې، چې له مونږ سره، زمونږ له دین سره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ له خاورې سره او زمونږ له خلکو سره به خيانت نکوې.

حکمتيار وويل: ما خو دا ژمنه له مخکې څخه کړې ده، اوس به يې ستا تر مخ تازه کړم، ژمنه کوم چې له خاورې، دين، خلکو، مجاهدينو او د هغوی له کورنۍ سره به خيانت نکوم.

بيا حکمتيار ماته وويل: زه تا له جميل سره معرفي کوم (پېژنم)، هغه به تا په خاد (خدمات اطلاعات دولتي) کې هم شامل کړي، تر هغه وروسته به بيا ته خپل عمليات پيل کړې، خو يوه خبره واوره! هغه خبره دا ده چې سر له نن څخه ستا نوم بهرام خان دئ، او ستا پټ نوم، ستا هغه نوم چې له مونږ سره به ثبت وي، هغه ناظر ده، ناظر نه يوازې ستا نوم ده، بلکې ستا رمز، راز او شفر هم ده، نو ځکه پام دې وي، چې دا شفر افشا نکړې، سمه ده؟

ما ورته وويل: سمه ده ښاغليه! خو ودې نه ويل چې جميل به څنګه ما په خاد کې داخل کړي، جميل خو تهوله ورځ دلته په ډيپوع کې وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکمتیار وویل: دا جمیل نه در ته ښایم، هغه بل جمیل ده، چې کله بېر ته کابل ته ګر ځېدې وبه یې وینې او کېدای شي دواړه یو ځای ولاړ شی.

بیا حکمتیار ماته وویل: ورشه! هغه د ډیپوع والا جمیل ته غږ کړه.

زه هم لاړم او جمیل ته مې غږ وکړ، چې کله جمیل راغئ نو حکمتیار وویل: تا څه ویل جمیل جانه؟

جمیل وویل: مشره! دا هلك په وسلو ښه پوهېږي، په دې څو ورځو کې یې زمونږ ډېر شمېر وسلې جوړې کړې، اوس زه غوارم چې تر دې وروسته دې دا هلك له ماسره په ډیپوع کې کار وکړي، ته پکې څه وایې مشره؟

حکمتیار زما خواته وکتل او بیا یې وویل: ته پکې څه وایې؟

ما ورته وویل: ته پوهېږې چې زما مکتب لږ پاتې ده او همدا رنګه زما کور په کابل کې ده.

حکمتیار د ډیپوع مسوؤل ته وویل: جمیل جانه! دې کار ته به بل کس پیدا کړو، خو بهرام درې نور ډېر مهم کارونه لري، دئ پر ېږده چې خپل کارونه سر ته ورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل وویل: نو چې داسې وي، زه هم درڅخه ځم، تاسو خپلو خبرو ته دوام ورکړئ، خدای په امان!

بیا ما حکمتیار ته وویل: ښاغلیه تاویل چې، ستا په اړه له جمیل سره غږېدلئ یم، زه څه وکړم؟

هو! زه ستا په اړه له جمیل سره غږېدلئ یم، بله دا چې اوس به جمال ناصر درسره ولاړ شي او تا به جمیل ته ور وپېژني.

ما وویل: ښه خبره ده! ښاغلیه اوس تلای شم؟

حکمتیار اجازه راکړه، زه او جمال ناصر دواړه د حکمتیار له دفتر څخه راووتو، چې کله دباندې راغلو، یوه کس جمال ناصر ته وویل: زما ببخ دې په انتظار ووېسته، هغه کس چې تا راوستئ وؤ، هغه څه شو؟

جمال ناصر وویل: دغه ده! ستا ملګرئ نور مو نو په مخه ښه!

تر تورخم پورې مونږ دواړه په یوه سیټ کې نه وؤ، زه مخکې وم او جمیل زما تر څټ ناست وؤ، بیا چې کله په تورخم کې ښکته شولو، نو جمیل او زه دواړه، د جلال آباد موټر ته وختلو، څنګ په څنګ کېناستو، ما له جمیل څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه وکړه، جميله! زه پوه نشوم، څنګه يې دومره ژر په مونږ باندې باور وکړ او مونږ يې دلته راوستو؟

جميل وويل: مونږ يې له ډېر پخوا څخه څارلو، او کله چې پوه شول، چې مونږ په دين او وطن باندې مين خلک يو، نو مونږ يې دلته راوستو.

ما بيا له جميل څخه وپوښتل: دا چې زه له تاسره شوم نو بايد څه وکړم؟

جميل وويل: مونږ چې کله کابل ته ورسېدو لومړئ به جمعيت اسلامي دفتر ته ورشې او ورته وبه وايې، چې څه کار لرې او نشې کولئ ډېر وخت لپاره دلته راشې، بيا به کراره په خپل کور کې کېنې، يواځې به مکتب ته ځې بس، پوه شوې؟

ما وويل: سمه ده، خو دا وخت خو به نه زياتېږي؟

جميل وويل: کېداى شي چې زيات شي، خو بيا به هغه ته ځينو ځايونو ته تلاى شې، خو زه درته وايم چې اوس ډېر پام کوه.

لږ شېبه دواړه غلي ولو، بيا جميل وويل: په کوم صنف تولګي) کې يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: په دولسم صنف کې خو یو څو میاشتې وروسته خلاصیږي.

جمیل وویل: کوم پوهنځۍ دې خوښیږي؟

ما ورته وویل: طب! یعني جراحي.

جمیل وویل: سمه ده! زما یوه خور هم په دولسم صنف کې ده! د هغې هم طب خوښیږي، کېدای شي هغه هم طب ووایي.

ما باندې خوب راته، کرار ویده شوم، لږ شیبه وروسته جمیل راباندې غږ وکړ: پورته شه! زمرئ یې څه کُنګ خو نه یې چې ټوله ورځ خوبونه کوې؟

جمیل بیا زیاته کړه: مونږ باید یو څو شپې په جلال آباد کې هم تېرې کړو.

ما ورته وویل: خو ولې؟

جمیل وویل: ځکه مونږ باید د کابل استخباراتو ته دا ثابته کړو، چې مونږ څو ورځې په جلال آباد کې تېرې کړي دي، له دې سره به په موږ باندې هېڅ شك ونکړي، بس همدومره، کېدای شي چې ته به هم پوه شوئ یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا جمیل وویل: نه پوهېږم چې ستا به ټوکې زده وي او که نه، خو زه درته یوه ټوکه وایم، ټوکه داسې ده:

یوه ورځ داوؤد خان غوښتل چې د ښار حال معلوم کړي، نو په زړو کالیو کې دباندې ووت، تر لږ قدم وهلو وروسته د یوه ګاډیوان مخې ته ودرېده، هغه ته یې وویل: السلام علیکم! وروره تر دارالمان پورې په څو ځې؟

هغه وویل: باید ته پوه شې!

داوؤد خان وویل: لس روپۍ؟

ګاډی وان وویل: نه! پورته ولاړ شه.

داوؤد خان وویل: شل روپۍ؟

ګاډی وان وویل: نه! پورته ولاړ شه.

داوؤد خان وویل: دېرش روپۍ؟

ګاډی وان وویل: نه! پورته ولاړ شه.

داوؤد خان وویل: څلوېښت روپۍ؟

ګاډی وان وویل: نه! پورته ولاړ شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوؤد خان وويل: پنځوس روپۍ؟

ګاډۍ وان وويل: خاورې پنځوس روپۍ!

داوؤد خان وويل: سل روپۍ؟

ګاډۍ وان وويل: هو!

داوؤد خان وويل: تاته بايد سزا درکړل شي، په دې بيه!

ګاډۍ وان وويل: ولې ته څه عسکر يې چې ماته به سزا راکوې؟

داوؤد خان وويل: نه پورته ولاړ شه!

ګاډۍ وان وويل: ظابط يې؟

داوؤد خان وويل: نه پورته ولاړ شه.

ګاډۍ وان وويل: افسر يې؟

داوؤد خان وويل: نه پورته ولاړ شه.

ګاډۍ وان وويل: ډګروال يې؟

داوؤد خان وويل: نه پورته ولاړ شه.

ګاډۍ وان وويل: جنرال يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوؤد خان وويل: نه پورته ولاړ شه.

ګاډي وان وويل: ستر جنرال يې؟

داوؤد خان وويل: خاورې ستر جنرال!

ګاډي وان وويل: داسې نشي چې ته داوؤد خان واوسې؟

داوؤد خان وويل: هو!

ګاډي وان وويل: جنابه! ما وبښه، غلطي راڅخه وشوه.

داوؤد خان وويل: لکه چې وډار شوې؟

ګاډي وان وويل: نه! پورته ولاړ شه.

داوؤد خان وويل:لکه چې باد دې ووت؟

ګاډي وان وويل: نه! پورته ولاړ شه.

داوؤد خان وويل: لکه چې تشې دې ولاړې؟

ګاډي وان وويل: نه! پورته ولاړ شه.

داوؤد خان وويل: لکه چې غول دې وکړل؟

ګاډي وان وويل: هو! عاليجنابه!

ما جميل ته وويل: ښه نو داوؤد خان سم دم يو ټوکي وؤ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل وویل: دا خبرې پر بېړه اوس ته هم یوه ټوکه راته وواېه.

ما هم خپلې خبرې داسې پیل کړې: په بامیانو کې هوا ډېره سړه شوه، خلك نور په تنګ شول، د ملك کور ته ورټول شول، خپلو مشرانو ته یې وویل: خبره داسې ده، چې دا هوا نوره د زغملو وړ نده، نور باید کومه لاره وګورو، آخر باید یو کار وکړو کنه؟

یوه سپین ګیري په خپله کمه ګیره کې لاس واهه او بیا یې وویل: خو څه به وکړو؟

یوه یو څه ویل او بل بل څه، خو بلآخره یوه وویل: داسې به وکړو، چې څو کسه مشران به کابل ته ولېږو، هغوی به له امیر عبدالرحمٰن خان څخه فرمان راوړي، ترڅو واوره اوبه شي.

ټولو د ده خبره ومنله، شپږ یا اووه کسه مشران د کابل خواته ور روان شول، چې کله کابل ته د عبدالرحمٰن خان څنګ ته ورسېدل نو امیر عبدالرحمٰن خان ته یې ټوله کیسه وکړه، امیر عبدالرحمٰن خان خپل یو کس راوغوښت او په غوږ کې یې ورته وویل: ته لاړ شه! یو من میمیز له یو من برګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوړيو(هغه حشرات دي چې په نمجنو ځايو کې وي) سره ګډ کړه، او بيا يې راوړه!

سړئ لاړه، دوه يا درې ورځې وروسته راغئ يوې بوجۍ ته يې اشاره وکړه او ويې ويل: ښاغليه! کوم څه مو چې په کار ول، په ډيره لوړه بيه مې درته راوړل.

عبدالرحمن خان سړي ته وويل: ټول په ميدان کې وشينده!

سړي چې ټول په ميدان کې وشيندل، عبدالرحمٰن خان د باميانو نه راغلو مشرانو ته وويل: ټول يې کړۍ او ويې خورۍ.

د باميانو د مشرانو له ډلې څخه يوه په فارسي وويل: پلي يې پر ېږدۍ اول يې سپاره ونيسۍ.

نورو مشرانو هم لومړۍ خوږۍ نيولې او خولې ته يې اچولې، عبدالرحمٰن خان چې دا حال وليد، نو خپل کس ته يې وويل: دوۍ د دوؤ مياشتو لپاره مېلمانه کړه!

چې کله دوه مياشتې تېرې شوې او هوا هم په تودېدو (ګرمېدو) شوه، عبدالرحمٰن خان هم فرمان وليکه او دوۍ ته يې ورکړ، څه تحفې يې هم ورکړې او ورته ويې ويل: اوس لاړ شۍ، نور له خيره سره، هر څه به سم شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د بامیانو نه راغلي مشران بامیانو ته ورسېدل، څه ګوري چې له واورو څخه اوبه روانې دي، نو یوه په فارسي ژبه وویل: د عبدالرحمٰن خان د فرمان زور مو ولید، چې له واورې څخه یې میتیازې وو بهستې؟

اوس کېدای شي، چې تاسې به وایۍ چې ده خپله کیسه له ټوکو څخه ډکه کړه، خو اصل کې خبره دا ده، چې ما غوښتل تاسو ته دا وښیم، چې زما هم ټوکې زده دي، نو اوس ځو اصلي کیسې ته!

×××××

چې کله جلال آباد ته ورسېدو، هلته مو یوه کوټه لټوله، خو کوټه نه پیدا کېده، بلآخره یوه سړي راته وویل: ګورۍ ګرانو ملګرو! زه تاسې ته کوټه درکوم خو په دې شرط چې څلور برابر کرایه به راکوۍ.

جمیل وویل: نه یاره! ته څه وایې، زه بهرام جانه چې ځو.

دباندې چې ولاړو، جمیل له لږ سوچ وروسته راته وویل: اوهو! یاره! اوس یې خوند وکړ، ځکه که چېرې دئ له مونږ سره دا ومني چې زمونږ یوه ورځ هم په څلورو شماري، نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ کار به هم جوړ شي، ځکه بیا به هیڅوك هم پوه نشي چې مونږ پېښور ته تللي وؤ.

زه او جمیل دواړه بېرته دننه ورننوتو، جمیل سړي ته وویل: مونږ ستا خبره منو، خو پدې شرط چې که مونږ دلته یوه شپه تېرو، نو ته به خلکو ته وایې چې دوی څلور شپې تېرې کړي دي، ځکه که داسې ونشي، نو مونږ څنګه تاته د څلور ورځو پیسې درکولای شو، بله دا چې مونږ دا پیسې له دولت څخه اخلو نو دولت هغه وخت مونږ ته پیسې راکوي چې مونږ اسناد ولرو!

سړي د جمیل خبره ومنله، جمیل ماته وویل: زه د یوه کار لپاره دباندې ځم، ته تر هغو دلته کېنه، چېرته ولاړ نشې.

دوه ورځې مو هلته تېرې کړې، بیا تر هغه وروسته کابل ته راغلو په کابل کې هم جمیل اووه ورځې دندې ته نه وؤ تللئ او زه مکتب ته خو تر ټولو مهمه خبره دا وه چې! کله زه نوئ کور ته راغلم، چې کله مې مور ولیدم، ډېره خوشحاله شوه، خو چې پلار مې ولیدم ډېره په غوصه یې له ما څخه وپوښتل: چېرته تللئ وې، دا شپږ شپې دې چېرته تېرې کړې؟

ما وویل: پ پپ پلار ج جج جانه! زه جلال آباد ته تللئ وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې بیا وپوښتل: هلته دې څه کول؟

ما ورته وويل: هسې زما له ملګري جميل سره، چکر ته تللئ وم.

پلار مې وويل: دا جميل بيا څوک ده؟

ما ورته وويل: هېڅ هغه په استخباراتو کې ده.

پلار مې نورې پوښتنې ونه کړې، که يې کړې هم وای ځواب مې نه ورکاوه، ځکه جميل راته ويلي ول، نه به داستخباراتو په اړه چاته څه وايې او نه هم په دې اړه چې پېښور ته تللئ وې، او تر دوؤ ورځو پورې له کوره هم دباندې ولاړ نشې، بله دا چې کله هم چاته ونه وايې چې ته ډېر ژر په استخباراتو کې داخلېږې.

خو زه يوې خبرې ته هيران شوم، پلار مې لومړئ په څومره غوصه پوښتنه وکړه، نو بيا دا غوصه يې څنګه سړه شوه؟

د شپې تبوله شپه خوب نه راته، په سر کې مې ډېر سوچونه ګرځېدل راګرځېدل، کله به مې سوچ کاوه آيا زه به وکولای شم چې پوهنتون ووايم؟ که مې پلار خبر شو، چې زه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشرارو (مجاهدینو) کې یم، هغه به څه راته وایي او څه به راسره کوي؟

همداسې ډېر نور سوچونه او پوښتنې مې په سر کې ګرځېدې بلآخره د شپې په دوۀ بجو ایله ویده شوم، سهار ته تر نهو بجو پورې ویده وم، نهه بجې راپاڅېدم، د سهار د لمانځه قضایي مې هم راوګرځوله، بیا لاړم چې چاې وڅښم مور مې راته وویل: زویه! څوك داسې کار کوي؟ څوك بې له پوښتنې څخه چېرې ځي؟

داسې مکوه ځکه له کومې ورځې چې ته ورك شوې، زمونږ ببخ دې ویستلئ وؤ، مونږ دا فکر کاوه چې خدای ناخواسته ته د اشرارو له خوا تښتول شوئ نه اوسې، داسې نشي چې ته به یې مړ کړئ یې او همداسې نورې خبرې مو په سر کې ګرځېدلې، ښه شو چې راغلې کنه اوس خو به زمونږ زهره چودلې وه.

رېښتیا پلار دې ویل: چې له دې هلك څخه ولې لټ خر جوړ شوئ ده، پخوا به په نیمه شپه کې پاڅېده او د سهار لمونځ به یې کاوه، خو نن تر اووه نیمو بجو پورې ویده ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شو چې اوس نشته کنه اوس به یې ویل: دا خو بیخي لټ ده، دا ده تر نهو بجو پورې ویده وؤ او خان صیب اوس راپاڅېده.

ما ورته وویل: خوب نه راته! بیا ناوخته ویده شوم او ناوخته پاڅېدم، بس همدومره.

مور مې وویل: ښه نو سوچونه دې وهل؟ مین شوئ خو به نه یې؟ داسې نه وي چې په کومې قوالې (شېخ محمدی) مین شوئ اوسې؟

ما ورته وویل: نه مورې! ته څه وایې مین شوئ به یم هغه هم په یوې قوالې باندې، داسې نشي کېدای.

مور مې وویل: داسې نشي چې بیا له کومې نجلۍ سره یارانه جوړه کړې، بله دا چې پلار دې ویل د غرمۍ لپاره مېوه را وغواړه، چې چای دې وڅښه بیا لاړ شه هه! دا پیسې واخله.

×××××

پیسې مې واخیستې، چې چای مې وڅښه، د بازار په لور روان شوم، په سوچونو او فکرونو کې تر منډیي پورې ورسېدم، په منډیي کې مې هم سوچونه وهل، د سوچونو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

نږۍ څخه هغه وخت بهر شوم چې کله مې له يوې نجلۍ سره ټکر وکړ، چې کله له سوچونو رابهر شوم، ګورم چې نجلۍ هلته پرته وه، لاس مې ورکړ او پورته مې کړه، په فارسي ژبه يې وويل: تاسو کليوال! د لارې د تګ په ادب هم نه پوهېږۍ! احمقانو!

ما يې په ځواب کې وويل: ګوره! اصل کې خبره دا ده، چې زما تاته پام نه وؤ، کنه ما کله هم نه غوښتل چې له تاسره ټکر وکړم.

دې وويل: ولې زه څه پچه وم، چې پام دې راته نه وؤ؟ او که ړوند وې؟ هر څه چې وؤ خو ته ډېر احمق او رزيل انسان يې اوس ورك شه، زما له لارې لرې شه، کنه پوليسو ته ستا شکايت کوم.

زه لاړم، روميان مې واخيستل، بېرته د کور په لور روان شوم، چې کله کورته ورسېدم، مور مې راته وويل: لکه چې په ريښتيا مين شوئ يې؟

ما ورته وويل: مورې ځوروه مې مه! دا څه خبرې دي چې ته يې کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې راته وویل: ښه که داسې نده، نو رومیان له کله نه مېوه شوه؟

چې لاس ته مې وکتل، ما ته هم خندا راغله، مور ته مې وویل: اوس به څنګه کېږي؟

مور مې راته وویل: ځه خیر څه خبره نده، زه به دې پلار ته څه بهانه وکړم، خو نور پام کوه، کوچنۍ خو نه یې ورور دې کوژده کړې اوس ستا وار ده.

ما خپلې مورته وویل: ورور مې کله کوزه کړې ده؟

مور مې وویل: هو ریښتیا! تاته خو مې ونه ویل، نن یې څلورمه ورځ ده، چې شیریني مو ورته راوړې ده.

دغه ورځ هم تېره شوه، سبا سهار مکتب ته ولاړم، له مکتب نه چې راووتم، د جمعیت دفتر ته ولاړم، هغوی ته مې بهانه وکړه، بیا بېرته کورته ولاړم، کور کې مې د مکتب سامان کېښود او بیا دباندې ووتم، حیران پاتې وم، چې اوس چېرته ولاړ شم، خو بلآخره د بالاحصار خواته وخوځېدم، د شودا (شهدا الصالحین) خواته ولاړم، هلته د ولاړو اوبو څنګ ته ناست وم، سوچونه مې وهل چې یو وخت ګورم، له ما څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس یا پنځلس متره هخوا یوه نجلۍ ناسته وه، چې لږ ور ته ځیر شوم، مخ یې راواړه، ګورم هماغه نجلۍ وه، چې پرون مې ټکر وسره کړئ وؤ، ښکلې غټې او شنې سترګې، خرمایي ویښتان، وړه خوله، سپین مخ او ګلابي غومبوري، سخت خوند یې راکه سترګې په سترګو شوم ورسره خو بیا وشرمېدم، په همدې کې نجلۍ زما خواته راغله راته یې وویل: ولې زما خواته ګورې؟ پرونۍ دښمني پالې که څه؟

ما ورته وویل: دا چې ته څه غواړې زه نه پوهېږم، خو په دې پوهېږم چې ستا هدف دا نده، چې زه ستا پوښتنې ځواب کړم، اصلي مطلب دې ووایه.

نجلۍ وویل: زما نوم صنم ده! ته مې خوښ شوې، پرون مې په لاسي له تاسره ټکر وکه، بدې ردې مې هم د دې لپاره درته وویلې، ځکه پخوانیو مشرانو ویلي دي، چې که کومه نجلۍ کوم هلك ته بد رد ووایي، نو هغه هلك په هغې نجلۍ مینېږي، په هغو بدو ردو ځکه پښېمانه یم، ځکه چې پرون ما فکر کاوه، چې ستا ماته فکر ده، خو چې نن ګورم، ته سمه د سوچونو بوجۍ یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: نن خو دومره په سوچونو کې نه یم، ځینې وخت مې که وګورې نو فکر به وکړې، چې لېونۍ یم.

هغې په خندا کې وویل: اوس هم لېونۍ یې، خو ودې نه ویل نوم دې څه دی؟

ما ورته وویل: زما نوم بهرام دی، ستا نوم څه دی؟

زما نوم صنم دی، زه د ننګرهار یم، په قام شیخ مامدی (شیخ محمدی) یم، پلار مې د حزب اسلامي لوی قوماندان دی، زه کله کله دلته راځم، خو ته مې په لومړي ځل دلته ولیدې.

ما ورته وویل: رېښتیا! زه هم کله کله دلته راځم، خو ډېر نه راځم، ځکه دا اوبه ولاړې دي، زما ولاړ شیان نه خوښېږي، زه ډېر کله د کابل سیند تر څنګ ودرېږم.

صنم وویل: رېښتیا! د مجاهدینو قوماندانه! ودې نه ویل، ولې دې فارسي دومره ضعیفه ده؟

ما ورته وویل: ضعیفه ده؟ یعنې څه تر اوس مې داسې کومه خبره نه وه، اورېدلې، بله دا چې د وطن دښمنانو ته مجاهد مه وایه اشرار وایه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صنم وویل: که ستا پښتو ته وګورې نو فارسي دې خورا ضعيف ده، بله دا چې ته ولې مجاهدينو ته اشرار وايې؟ څه بد يې درسره کړي، دي دوی خو د وطن آزادول غواړي، دا ټولې خبرې پرېږده اوس دا راته ووايه: د مازديګر لمونځ نکوې؟

زما زړه وؤ، چې ورته ووايم چې رينښتيا هم بايد مجاهدينو ته اشرار ونه وايو، بل دا چې ورته ووايم، چې زه چې د جومات خواته ولاړ شو، زه به هلته لمونځ وکړم، بيا به کيسې سره کوؤ، خو بيا مې فکر شو چې کېدای شي په دې نجلۍ کې څه فساد وي، کنه پرون څنګه هغومره ترخه وه او اوس دومره خوږه ده؟ نو ما ورته وويل: ګرانې! لمونځ د اشرارو او د بېکاره خلقيانو کار ده، زه خو پوخ خلقي يم.

صنم موسکۍ شوه او بيا يې په خوږ آواز وويل:اوس مازديګر ده، زه کورته ځم، ته هم کورته ولاړ شه، چې داسې نشي له ډېرو سوچونو په اوبو کې ولوېږې، سبا به سره ګورو.

له دې خبرې سره دومره خندا ورغله، چې بېخي يې ځان نشو کنټرولولای، ما هم خدای په اماني ورسره وکړه، او کورته ولاړم.

×××××

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته مې وويل: مورې! تا ويل چې لالا ته دې ښځه کړې، خو ودې نه ويل چې څوك دې ور ته کړې؟

مور مې راته وويل: پاڼه، هغه زمونږه ګاونډی د حاجي ستار لور! څنګه ده؟ ښايسته خو به وي؟ تا خو ليدلې؟

ما ورته وويل: په ښايست کې خو يې سپوږمۍ شرمولې، خو زما خوښه نشوه، چنداني اخلاق نلري، دا چې اوس لغمانۍ ده دومره بد اخلاق لري، که شماليواله وه، دنيا به يې چپه کړې وه.

مور مې راته وويل: يعنې څه چې که شماليواله وای؟

ما ورته وويل: لغمانيان ډېر ښه اخلاق لري، خو دا دومره بد اخلاقه نجلۍ ده. خو له شماليوالو سره دوهمه خبره نشي کېدای لکه څنګه چې مرچك خوري هماغسې تريخ او تروش دي، په نه خبره به يې درسره جنګ وي.

×××××

د شپې ډوډۍ مو وخوړه، د شپې وختي ويده شوم، سهار مې خپل لمونځ وکړ، چای مې وخته وڅښه، بيا مکتب ته ولاړم.

په مکتب کې مو هم د امتحان هم اعلان وشو، ويل يې سبا ته مهال وېش(تقسيم اوقات) ورکوؤ، له مکتب څخه چې رخصت

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم، بېرته کورته وګرځېدم، په کور کې مې کالي بدل کړل، چې کله مې زړه وو، چې دباندې راووځم مور مې راته وويل: چېرته ځې زويه؟

ما ورته وويل: هسې! لږ دباندې ځم، ولې څه خو دې نه ويل؟

نه ولاړ شه څه خبره نده، خو لږ په ځان پام کوه، له هرچا سره مه ګرځه.

بيا شودا ته ولاړم، هلته د اوبو تر څنګ ناست وم، چې ژر را په ياد شول، ياره تا خو لمونځ ونکړ، لاړم لرې هلته يو کوچنئ جومات وؤ، په جومات کې مې په يوازې لمونځ وکړ، او بېرته پروني ځي ته ولاړ، يو يونيم ساعت هلته ناست وم، چې يو وخت چا زما په اوږه لاس کېښود، ويې ويل: بهرامه! ډېر کبرجن يې، اوس ماته ګورې هم نه.

غږ يې د صنم وؤ، خو صنم کله پښتو نوه ويلې ژر مې شاته وروکتل، ګورم پخپله صنم وه، ترې ومې پوښتل: ستا خو پښتو زده نه وه؟

صنم وويل زده مې ده، خو زما پلار شېخ مامدئ او مور مې شماليواله ده، يوه ورځ د خپل پلار لپاره پښتو وايم او يوه اونۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپلې مور لپاره فارسي، تيره اونۍ مې د مور لپاره فارسي ويله او نن د خپل پلار لپاره پښتو وايم.

ما ورته وويل: شيخ مامديان له کله پښتانه شول؟ رېښتيا زما لپاره څومره وخت پښتو ويلئ شې؟

صنم وويل: رزيله! ته فکر کوې چې شيخ مامديان پښتانه نه دي؟ او پاتې شوه دا چې ستا لپاره څومره پښتو ويلئ شم؟ دومره ويلئ شم څومره چې له تاسره يم.

ما ورته وويل: سمه ده! همدومره بس ده.

×××××

زما او د صنم په ليدو ليدو، ډېر وخت تېر شو، د ښوونځي امتحانونه هم تېر شول، نور نو زما بې له صنمه ژوند نيمګړی وؤ، چې چا به شنه يا سره کالي کړي ول، ماته به صنم ښکار ېده، ځکه صنم به تل شنه او سره کالي کول، چې چا به راته مسکا کوله ماته به صنم ښکار ېده، او چې چا به له شانه راباندې غږ وکړ، هغه به هم راته صنم ښکار ېده، هرڅه راته صنم ول، په هرڅه کې به مې ليده، چې کله به مې اوبو ته کتل زما څېره به يې نه راته ښوده، د صنم څېره به يې راته ښوده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

که به مې د مخ شیشې(ښیښې) ته کتل زما د تصویر په ځای یې د صنم تصویر راته ښوده، یوه ورځ مې صنم ولیده راته یې وویل: څومره مینه راسره لرې؟

ما ورته وویل: دومره مینه درسره لرم، څومره چې په تاریخ کې نه تکرار شوې وي او نه به تکرار شي، ته له ماسره څومره مینه لرې؟

صنم وویل: له ماسره ډېره مینه لرې! خو زما هم کمه نده، زه دومره مینه درسره لرم، لکه دا نړۍ د دې دنیا په اندازه مینه درسره لرم.

بیا صنم زما لاس راځخه ونیوه په خپل سر یې کېښود او ویې ویل: ستا دې زما په سر قسم چې دروغ به نه وایې، اوس ووایه رېښتیا ستا نوم لیکنه په استخباراتو کې شوې ده او که نه؟

حیران شوم، د صنم په دې قسمونو نور آموخته شوئ وم، څو ځلې یې داسې قسمونه راکړي ول، لکه یو ځل یې راته قسم راکړ، چې ووایه ته په مجاهدینو کې یې او که نه؟

پخوا به مې له قسم سره دروغ ورته ویل، خو اوس راباندې ډېره ګرانه شوې وه، ما د یو څو شېبو لپاره بې له دې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشو کولای د تل لپاره خو لا څه کوې. ورته ومې ویل: هو! صنم جانې! همداسې ده، زه غواړم خپل هیواد ته خدمت وکړم، او دا خائن اشرار وځپم.

صنم وویل: دا د خدمت ډیالوګ نور زوړ شوئ، د دې پرځای کوم بل دیالوګ وکاروه، نور فلمي دیالوګونه هم شته.

ما ورته وویل: دا زما د فلم دیالوګ ده، د کوم بل فلم څخه مې نده کاپي کړئ.

په دې خبره باندې مونږ دواړو ته خندا راغله، تر ډېره مو وخندل، بیا په پای کې مو خدای په اماني سره وکړه، هغه خپل کورته ولاړه او زه خپل کورته.

×××××

سبا سهار زه په کور کې وم، ځکه مکتب هم نور خلاص شوئ وؤ او زما زړه هم نه غوښتل چېرته ولاړ شم، نهه بجې وې، چې زمونږ دروازه وټکېده، زړه مې وؤ چې ورشم، خو پلار مې دروازه خلاصه کړه، جمیل وؤ، پلار مې په غېږه ستړې مشې ورسره وکړه، بیا یې د مېمانخنې(مېلمستون) ته بوته، زه ولاړم، چې چای مې ورته ور وړ، او له جمیل سره مې ستړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشې وکړه، دې ته حيران وم چې پلار مې له کومه جميل سره پېژني؟

ما له خپل پلار څخه وپوښتل: پلاره! ته جميل له کومه پېژنې؟

پلار ته مې خندا ورغله تر ډېره يې وخندل بيا يې وويل: هسې! ته نه پوهېږې؟ ښه اصل کې خبره دا ده، چې جميل د شفيق الرحمن ورور ده، کوم چې له ډېر کوچنيوالي څخه دلته په ښار کې اوسېږي، په دې دوؤ کلونو کې دئ استخباراتو ته دننه شوئ ده.

جميل وويل: پلار دې زه له مخکې پېژاندم، ما هم ته پېژاندې، خو تا ته مې نه وؤ ويلي، ريښتيا زه د دې لپاره راغلئ يم، چې ستا کار شوئ، پنځلس ورځې وروسته د شنبې په ورځ ريس (مشر) غوښتئ يې.

ما ورته وويل: خو په هغې ورځ باندې خو زمونږ پوهنتون شروع کېږي؟

جميل وويل: هېڅ خبره نده! لومړئ هلته ولاړ شه، بيا به پوهنتون ته ولاړ شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغې ورځ سهار د پوهنتون په خوا وخوځېدم، بیا راپه یاد شول، چې جمیل راته ویلي ول، چې اته بجې په شش درکو کې ستا په تمه یم، ژر په جاده کې ښکته شوم، له پل مامودخان (پل محمود خان) څخه چې تېر بدم،جمیل راباندې غږ وك: بهرامه! راځه!

زه هم ورغلم سترې مشې مې ورسره وکړه، بیا دواړه یو ځي ته ولاړو، هلته له یوه سړي سره وغږېدو، هغه راته وویل: مونږ ستا څارنه خلاصه کړې ده، ستا په اړه مو وروستۍ څېړنې هم کړي دي، اعتباري يې خو لږ وخت ته اړتیا ده، ځکه خو مې په سرك باندې درسره وکتل، خو پام کوه چې له موضوع نه څوك خبر نشي، چې ته څه کار کوې؟، دنده دې څېړې ده؟ او داسې نور.

ما ورته وویل: خو زه خپله خبر نه یم چې څه کار کوم؟ دنده مې چېړې ده؟

ریس وویل: هو ریښتیا! ښښه غواړم، ستا دنده په پوهنتون کې ده، هلته چې هر څه تېرېږي، او هر څه کېږي، هغه به مونږ ته رسوې، د هرې پنجشنبې په ورځ زه دلته درته په تمه یم، ته راځه او ماته ټول معلومات راکوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم ورته وویل: سمه ده! همداسې به کوم، ما ته وسله نه راکوې؟

ریس وویل: نه ګرانه! ستا سره وسله ښه نده، تا کله لیدلئ چې له کوم محصل سره دې وسله وي؟ اوس نو لاړ شه خپل پوهنتون ته، مونږ ستا پوهنځئ له انجینرۍ څخه جراحي ته بدلوؤ، ځکه ستا همدا پوهنځئ خوښېده او مونږ غواړو چې زمونږ کسان خپله دنده په خوښۍ سره تر سره کړي.

له ریس او جمیل سره مې خدای پاني(خدای په اماني) وکړه، بیا د پوهنتون خواته روان شوم، چې کله پوهنتون ته ورسېدم، لومړئ مې خپل صنف پیدا کړ، بیا په پوهنتون کې ګرځېدم را ګرځېدم چې صنم پیدا کړم، خو پیدا نشوه، بېرته خپل صنف (ټولګي) ته ولاړم، په صنف کې استاد(ښوؤنکئ) نه وؤ، ټولې څوکۍ ګانې هم ډکې وې، خو په یوه څوکۍ یوه نجلۍ ناسته وه، ډېره ښکلې وه، سپوږمۍ خو بېخي ورته توره تبۍ ښکارېده، زه ورغلم تر څنګ یې کېناستم، نجلۍ راته وویل: پورته شه احمقه! لاړ شه بل چېرې کېنه!

ما ورته وویل: بل چېرې ځای نشته، زه یوازې همدلته کېناستئ شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ ماته څه ونه ویل، نورو نجونو ته یې وویل: نجونو راځۍ مونږ به د یو بل تر څنګ کېنو او هلکان به هم د یو بل تر څنګ، داسې به هغوی هم بېغمه شي او مونږ هم.

خو نجونو ته چې د هلکانو تر څنګ کېناستو خوند ورکړئ وؤ، د دې په خبره یې غوږ هم ونه ګراوه.

نو یې ما ته وویل: پورته شه له دې څوکۍ نه، کنه دا خپل بوټ ستا سر ته نیسم.

ماته هم چاره نه و، پاتې، له ځان سره مې وویل: اوس به زه دې نجلۍ سره ګورم، لاړم د استاد په څوکۍ کېناستم، چې کله استاد راغئ ټول ولاړ شول، استاد وویل: کېنۍ! زه بېرته د استاد په څوکۍ کېناستم، استاد په غوصه وویل: ستا اوله ورځ ده، د استاد په څوکۍ ناست یې، که یو کال دې تېر شي، بیا د پوهنتون د ریس په څوکۍ کېنې.

ما ورته وویل: خو استاده! بل ځای نشته.

استاد وویل: ولې ړوند یې هغه ځای نشې لیدای؟

ما ورته وویل: هلته مې هغه نجلۍ نه پرېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد وویل: څه د پلار څوکۍ خو یې نده، چې نه دې پر پرېږدي؟

زه هم لاړم او له نجلۍ سره کېناستم، نجلۍ برګ براته وکتل خو ما یې هېڅ پروا ونه کړه، درس شروع شو، چې کله د نن ورځې درسونه خلاص شول، سبا سهار چې بیا راغلم بیا نجلۍ ځای نه راکاوه، بیا مې هماغسې وکړل، خو په دې ورځ بل استاد راغئ ویې ویل: ځوانه! ته ولې زما په ځای ناست یې؟

ما ورته وویل: هغه د خان لور وینې؟ هغه مې په خپله څوکۍ نه پرېږدي.

زما په دې خبرې ټولو محصلانو په ډېر زور سره وخندل، بیا ټولو په یوه خوله وویل: مونږ یې هم نیو پرېښې.

استاد مونږ ته وویل: چپ شۍ بې ادبو!

استاد هغې نجلۍ ته وویل: ته ولې دا هلك په خپل څنګ کې نه پرېږدې؟

نجلۍ وویل: اصل کې خبره داسې ده، چې دئ هلك او زه نجلۍ یم، او دا ډېره بده خبره ده، چې یو هلك او یوه نجلۍ څنګ په څنګ کېني، ما نورو نجونو ته پرون وویل: مونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونې به سره یوځای کېنو او هلکان دې په خپلو کې یوځای کېني، خو نجونو ته د هلکانو تودو غېږو خوند ورکړئ وؤ او زما په خبره یې غوږ هم ونه ګراوه.

استاد مسکئ شو اوبیایې نجونو ته وویل: څه فکر کوی نجونو؟ آیا د هلکانو ګرمې غېږې پرېښودای شی؟

نجونو نور له شرمه څه ونه ویل، پورته شوې، نور نو هلکانو ځای ښی خواته شو او د نجونو چپې(کیڼې) خواته.

×××××

په دې ورځ چې له ټولګي څخه راووتم، بیا مې هم صنم ونه لیده، کورته ولاړم، د پوهنتون سامان مې کېښود، د شودا خواته ولاړم، هلته صنم ناسته وه، ژړل یې، زه نږدې ورغلم، د هغې په اوږه مې لاس کېښود، بیا مې په غېږ کې راټینګه کړه، ورته ومې وویل: ولې ژاړې؟

صنم وویل: پوهېږې مور مې له ماسره څومره ظلم کړئ؟ ماته یې ویل ول چې خاوند دې مړئ شوئ، اوس دوه نیم کاله وروسته، یې بیا راته وویل: چې ستا خاوند پرون د شورویانو له خوا شهید شوئ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: ګراني هغه دې الله (جله جلاله) وبښي، اوس هرڅه چې شوي شوي، کېدای شي چې مور به دې ستا په اړه فکر کاوه، اوس زه درسره یم، انشالا هرڅه به ښه شي.

تر ډېره سره ناست وؤ، خو چې ما دې ته کتل په رېښتیا خفه نه ښکارېده، ما ورته وویل: راځه! زمونږ کورته ولاړه شه، بیا به سبا خپل کورته ولاړه شې.

خو صنم وویل: نه! نه! زه خپل کورته ځم، کنه نور مور به مې راته وايي، چې چېرې تللې وې؟

ما ورته وویل: سمه ده، چې څنګه دې خوښه وي.

بیا مې دا تر کوره ورسوله، بیا خپل کورته ولاړم، په کور کې مې د صنم په اړه فکر کاوه، کله به مې کوژده ورسره وکړه، کله به مې واده ورسره وکړ، کله به مې دولس بچیان پیدا شول او کله شل، کله به صنم مړه شوه. څو ځلې له سوچونو بهر شوم، بیا به سوچونو ته ولاړم په همدې سوچونو کې وم چې دروازه وټکېده، چې ورغلم ګورم چې جمیل ده، جمیل وویل: ډېره بېړه لرم کورته ځم، خو ریس ویل: سبا ته هماغه ځای ته راشه، پوره اته بجې. سمه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وويل سمه ده.

سبا سهار اته بجې مې ځان ریس ته ورساوه، ریس راته وویل: ته خو هسې هم له پوهنتون څخه وروسته کار نلرې، نو زه غواړم تا د جمعیت په ګوند کې شامل کړم، ته چاراسیا (چهار آسیاب) ته ولاړ شه، هلته د چاراسیا په بازار کې د انځر په نامه دوکاندار ده، هغه ته ووایه، چې حضرت ګل ویل، چې ما په جمعیت کې شامل کړه، بس نور دې کار جوړ ده.

له خدای پاماني څخه وروسته د پوهنتون په خوا وخوځېدم ، له پوهنتون نه چې راووتم، بس د مشر په خبرو مې عمل وکړ، د جمعیت ګوند کې یو ځل بیا شامل شوم، چې کله انځر د جمعیت له دفتر څخه لاړه، نو ما د چهاراسیا دفتر مشر ته وویل: لکه چې زه دې ونه پېژاندم؟

هغه راته وویل: راته آشنا ښکارې خو سم مې ونه پېزاندې، څوك یې؟

ما ورته وویل: زه د احمدشاه شریك یم، ته هم ګلمرجان یې، غواړم چې احمدشاه وګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلمرجان وویل: احمدشاه اوس هغه احمدشاه نده، چې ستا شریك وؤ، اوس یې نوم ډېر پورته ده، د جمعیت اتل ده، ته نشې کولای له هغه سره وګورې.

ما ورته وویل: ته یو ځلې زما نوم ورته واخله، استخبار ورته ووایه بیا مې خپله پېژني، بیا به وګورو چې څنګه چل ده، له ماسره ګوري او که نه.

ګلمرجان وویل: سما ده، سبا ته راشه، احمدشاه هم راځي، ریښتیا ودې نه ویل، چې زه دې څه وپېژاندم؟

ما ورته وویل: هسې! ما د خاصو غړو په ناسته کې لیدلئ وې.

×××××

سبا زما څخه هېر شو، چې باید د چاراسیا دفتر ته ولاړ شم، نو له پوهنتون څخه راساً د شودا خواته ولاړم.

هلته صنم ناسته وه، زه هم ورغلم سلام مې ورته واچاوه، بیا مې له لږ خبرو وروسته ورته وویل: زه نن غواړم، چې تا خپلې مورته ښکاره کړم، که دې خوښه وې وي، نو راځه راسره لاړه شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صنم مسکۍ شوه او بیا یې وویل: سمه ده! لاړ به شو، خو تر واده وروسته.

سر له سبا څخه پوهنتون د یوې اونۍ لپاره رخصت ده، زه او ته به نکاح وکړو، بیا به د چکر لپاره خوست ته ولاړ شو.

زړه مې نه وؤ، خو د صنم له ډېر ټینګار وروسته مې ورسره ومنله، سبا سهار وختي له کوره ووتم، صنم سره مې په تېمورشاهي کې وعده ایښې وه، بیا له هغه ځای څخه محکمې ته ولاړو، هلته مو نکاح وتړله، له هغه ځای څخه مو خوست ته حرکت وکړ، چې کله خوست ته ورسېدو، نو هلته مو له ښار څخه لرې یوه کوټه ونیوله، دواړه هلته ولاړو، خو بیا مې په زړه وګرځېدل چې مور مې راته ویلي ول، چې چېرې تلې نو مونږ ته خبر راکړه.

نو ځکه ما هم صنم ته وویل: زه باید خپلې مور ته خبر ورکړم، چې زه خوست ته راغلئ یم، کنه بیا په تشویش کېږي.

صنم وویل: څه چاره وکړه، اوس خو نشو کولای چې بېرته ولاړشو، لاړ شه وګرځه چېرته به ټیلفون وي، کورته زنګ ووهه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: خو زمونږ په کور کې ټیلفون نشته.

هغې وویل: سمه ده! هسې هم زما خوښت خوښ نشو، نو بیا ځه چې بېرته کابل ته ولاړ شو، سبا به بیا کندهار ته ولاړ شو، یوه اونۍ به هلته تېره کړو، بیا به بېرته کابل ته راشو.

د دې په دې خبره حیران هم شوم، بیا مې له ځان سره وویل: کېدای شي، چې دا به غواړي چې زه اومور مې په تشویش نشو.

ماسپښین مو بېرته کابل ته حرکت وکړ، چې کله لوګر ته را رسېدو ماخستن وؤ، حزب اسلامي، جمعیت اسلامي، اتحاد اسلامي او حرکت اسلامي له شورویان سره کرکټ کړئ وؤ (دوی له شورویانو سره جګړه کړې وه)، په دې کرکټ کې شورویانو درې سوه وېکټې له لاسه ورکړې وې او مجاهدینو دوه نیم سوه، البته دغه شمېره د دوی له خولې څخه وه، په اصل کې خبره معلومه نه وه، چې چا څومره وېکټې له لاسه ورکړې وې او څومره نومرې يې کړې وې.

مونږ چې کابل ته را رسېدو نو د شپې لس بجې وې، صنم مې د صنم دوی کورته ورسوله او زه خپل کور ته ولاړم، کور کې مې پلار راته وویل: چېرې وې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: هسې وظیفې ته تللئ وم.

پلار مې راته وویل: ښه خبره ده، بې لارې ونکړې کنه بیا به دې سم جوړ کړم.

ما ورته وویل: سمه ده، پلار جانه، چې ته څه وایې هغه به کېږي.

بیا ماورته وویل: سبا ته باید کندهار ته ولاړ شم، یوه اونۍ هلته تېروم، یا کېدای شي چې تر هغې هم ډېر وخت تېر کړم، بیا بېرته کورته راځم.

مور او پلار مې دواړو په دې خبره ډېر ټینګار کولو چې: ډېر هخوا او دېخوا مه ګرځه، له هر چا سره خبرې مکوه او داسې نور.

خو ما په زړه کې ویل: یاره زه د څه لپاره کندهار ته ځم او تاسې څه فکر کوئ؟

بیا مې مور او پلار ته وویل: نو د همدې لپاره زه اوس له تاسو څخه خدای په اماني اخلم کېدای شي، چې سبا سهار وختي حرکت وکړم، که مو څه پکار وي راته ویلای شئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وويل: سمه ده، زمونږ څه پکار ندي، راځه ډوډۍ وخوره! لمونځ دې وکړه، بيا څمله هسې هم سبا سهار وختي کندهار ته ځې.

چې ډوډۍ مې وخوړه، بېغمه څملاستم، يو وخت چې پورته شوم، اووه نيمې بجې وې، ځان ته مې هم غوصه راغله، ځکه ما له صنم سره په پنځه نيمو بجو باندې د سينمای پامير مخې ته وعده کړې وه، ډېر په بېړه مې خپل له کاليو ډک بيک واخيست او د سينمای پامير مخې ته مې ځان ورساوه، هلته مې هخوا دېخو ډېر وکتل صنم نه وه، ما ويل کېدای شي تللې به وي، چې څنګه مې غوښتل بېرته کورته راشم، صنم غږ راباندنې وکړ: بهرامه! چېرې ځې؟

چې مخ مې ورواړه او صنم مې وليده، نو ډېر خوشحاله شوم، ځکه ما ويل اوس به په غوصه وي، خو دا هم خوشحاله وه، ورته ومې ويل: تر اوسه درته په تمه وم، چېرې وې چې دومره ناوخته راغلې؟

صنم وويل: دا خو ښکاري چې ډېر راته په تمه وې، مخ دې هم نده مينځلئ او دلته راغلئ يې. ههههههههههه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم وخندل، فکر مې کاوه چې صنم راته پېغور راکوي چې ته څومره ناوخته راغلئ يې، نو ځکه مې وويل: نه رېښتيا، چېرې وې، چې دومره ناوخته راغلې؟

صنم بيا په داسې حال کې زما ځواب راکړ، چې له خندا ډکه وه، هههههه مخ مې مينځه(وينځه)، سهار لږ څه ناوخته پورته شوم، يو څه وخت مې هم د مخ په مينځلو تېر که(کړ) هههه.

دا خو ښکاره وه چې صنم له ماسره ټوکې کولې، نور په دې هم پوی شوئ وم، چې صنم په دې نه پوهېږي چې زه هم نوئ راغلئ يم، نوورته مې وويل: ځه! چې نور له خيره سره ځو.

له دې ځايه څخه تر د کندهار اډې پورې مې ټکسي ونيوه، دواړه ټکسي ته وروختو، چې د کندهار اډې ته ورسېدو، نو ښکته شولو، ټکسي ته مې چې پيسې ورکولې راته يې وويل: ياره زه خو له ملګرو پيسې نه اخلم!

ما ورته وکتل بيا مې وويل: زه او ته له کومه ملګري شولو؟

ټکسي والا راته وويل: هېڅ ما وېل کېدای شي، چېرته به مې ليدلئ يې. چې ته وايې ملګري نه يو نو سمه ده! ملګري نه يو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صنم هخوا ولاړه وه، ما چې غږ پرې وکړ، ټکان يې وخوړ، ما ويل کيدای شي چې په ولاړه به ويده شوې وه، نو مې ورته وويل: سهار په خير راځه چې د کندهار ټکټ واخلو بيا به ځو.

لاړو د کندهار ټکټ مو اخيسته ټکټونه خلاص شوي وؤ، بېرته راغلو د کندهار موټر ته وروختو، هلته د دوؤ کسو ځای تش وؤ، کلنډر ته مې وويل: مونږ ټکټونه ندي اخيستي دلته کېناستئ شو؟

هغه په غوصه وويل: دا سيټونه ټول په ټکټ دي، تاسې بې له ټکټ څخه نشئ کولای چې دلته کېنئ، ښکته شئ!

تر څو ما څه ويل، خلکو په کلنډر باندې راچغه کړه: نور په مونږ باندې ناوخته شوه، دوی په دغه سيټ باندې کېنوه ژر کوه چې نور لاړ شو.

کلنډر هم لکه چې نور له انتظار څخه ستړئ شوئ وي، وويل: سمه ده، زه ځمه! ټکټ ولا ته وايم، چې ستاسو لپاره هم ټکټونه راکړي، نور بيا ځو هغه کسان چې ټکټ يې اخيسئ ده، هغوی دې په بل موټر کې راشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه دقې(دقیقې) وروسته کلنډر راغئ او ډرېور ته يې ووېل: څه له خيره سره سوارلۍ پوره ده.

حرکت مو وکړ، چې کله د غزني بازار ته رسېدو نو دولس نيمې بجې شا او خوا وې، ډرېور موټر ودراوه او مونږ ته يې ووېل: هغه هوټل ده، که څوك ډوډۍ خوري نو ورمخته دې شي.

زه او صنم دواړه هم هوټل ته ورغلو ما ورته ووېل: کباب راوړه، صنم ووېل: ماته شوروا راوړه.

د هوټلي شاګرد په ټوکه ووېل: څه رقم کباب، هو رېښتيا که کباب او شوروا نه وه، بيا څه راوړم.

چې ومې لېدل د هوټلي شاګرد ټوکې کوي، نو ما هم ورته په ټوکو ووېل: د موزو کباب راوړه! که کباب او شوروا نه وه، بيا کروت(قروت) او جوارئ راوړه، که هغه هم نه وۀ، شنه پياز او پاستي راوړه!

د هوټلي شاګرد وخندل اوبيا لاړه، لس يا پنځلس دقې وروسته راغئ ماته يې شوروا کېښوده او صنم ته کباب، ما هم څه ورته ونه ويل، ما شوروا وخوړه او صنم کباب، په آخر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ډوډۍ لږ پاتې شوه، صنم وويل: اوس خو مونږ ښځه او مېړه يو نو بايد په ګډه ډوډۍ وخورو!

ما په ټوکه ورته وويل: اوس چې کباب خلاص شو، ښځه او مېړه شولو؟

صنم وويل: نه! هغسې خبره نده، که ډېر کباب پسې ستي يې نور درته راويې غواړه.

ما ورته وخندل، ډوډۍ مو وخوړه، بيا ورغلم هوټلي ته مې پيسې ورکړې او تر هغه وروسته د موټر په خوا روان شوم، موټر ته چې پورته شوم، ډرېور هارنډونه(هارن) شروع کړ، تر څو نور خلک هم راشي، ټول خلک راټول شول، بيا مو حرکت وکړ، د ځينو ستونزو له امله ايله د شپې لس بجې کندهار ته ورسېدو، چې کله ښکته کېدم، زما تر شا ناست سړي راته وويل: کندهار کې څوک خپل خپلوان لرې؟

ما ورته وويل: نه! هسې چکر ته راغلي يو.

سړي راته وويل: راځئ نن شپه به له ماسره تېره کړۍ، سبا مو، بيا خوشه چې هر چېرې ځئ، اوس شپه ده، په هوټلانو کې ځای نشته.

زړه نا زړه مې ورسره هو کړه، د شپې د هغوی کره ولاړو، هغه بېچاره يوه تشه کوټه لرله او يو دهليز کورنۍ يې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره وه، په ما يې زړه نه کېده، چې مونږ دواړه په دهلېز کې واچوي او داسې يې کولای نشول، چې دوی دهلېز کې څمليږ ځکه دوی ډېر ول، ده وويل: ياره زه او ته به داسې وکړو چې پاس په بام به څملو او شځې به دننه څملي بيا سبا که له ماسره هم پاتې کېدی نو څه چاره به وکړو، هسې هم زه د کلي خان يم او که داسې هم نه وي، نو زه به يوه بله کوټه درته تشه کړم، کوټې خو هسې هم ډېرې دي، خو سامانونه پکښې ايښي دي.

شپه مو تېره کړه، د سهار د لمانځه وخت به وؤ، چې سړي غږ راباندې وکړ، پورته شه چې لمانځه ته لاړ شو، زه هم پاڅېدم د سهار لمانځه لپاره مې اودس وکړ او د سهار لمونځ مې په جمع وکړ، چې بېرته راغلو، سړي وويل: راځه په باغ باندې يو چکر ووهو، لاړو په باغ باندې ګرځېدو، هخوا او دېخوا ډېر وګرځېدو، بلآخره، د يوه سيند په غاړه کېناستو، سړي راته وويل: تو پوهېږې، چې زه تا پېژنم؟

ما ورته وويل: ما پېژنې؟ يعنې څه چې ته ما پېژنې؟ زه څوک يم؟ څه کار کوم؟ ته له کومه ما پېژنې؟...

سړي راته وويل: دومره سوالونه دې وکړل، زه تا پېژنم، ته يو ډېر ځوانمرده او ښه سړئ يې، ته کېدای شي په دولت کې کار وکړې، تا له موټر څخه پېژم موټر کې سره آشنا شوي يو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایله مې زړه کرار شو، تر څو دقو مخکې پورې مې فکر کاوه، چې یاره! لکه چې رسوا شوئ یې، خو سړي بل رقم پېژندم، سړي ته مې وویل: ریښتیا ودې نه ویل، څه کار کوې؟ نوم دې څه ده؟

هغه راته په خندا وویل: یاره لکه چې ته هم د پوشتنو مرض لرې، دومره ژر ژر پوشتنې کوې چې زه دې ستړئ کړم، زه کوم مهم کار نکوم، دا خپل پټي او باغونه کرم، مجاهدینو سره مرسته کوم، خو په هېڅ تنظیم کې نه یم، نو مې بهادر خان ده، را ځه نور لاړ شو، چای به تیار وي.

لاړو چای مو وڅښه د چای له څښلو وروسته، ما صنم ته وویل: ځه چې نور له خیره سره ځو.

خو د صنم زړه نه کېده، بهادر خان هم وویل: څه کوی چې ځی؟ هسې هم چکر ته راغلي یی نو همدلته په همدې کلي کې چکرونه ووهی خپله ساعتیري کوی، څوك څه درته نشي ویلای، اوس به مونږ لاړ شو، ښځې به یوه کوټه تشه او پاکه کړي، که مونږ دلته اوسو نو هغوی ایله له تا څخه مخ پټ کړي.

د شپې زه او صنم دواړه په یواځې په یوه کوټه کې ولو، سبا سهار چې کله زه پاڅېدم چې لاړ شم او د باغ په منځ کې چې کومه ویاله ده، په هغې کې غسل وکړم، نو صنم هم راغله، اودس مې وکړ، بیا مې ځان په اوبو کې ډوب کړ، بېرته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راووتلم، خپل د بدن پوستکئ (څرمن) مې وموښله، بیا مې ځان په اوبو کې ډوب کړ، بیرته چې راووتم، نو خپل پوستکئ مې وموښه، بیا مې ځان په اوبو کې ډوب کړ، چې کله له اوبو څخه راووتم، گورم، چې صنم مې مخې ته ناسته ده، راته یې وویل: غسل دې وکړ، شپه ډیره خوندوره وه، ما ته خو یې سخت خوند راکړ، تاته څنگه؟.

تر څو ما څه ویل، صنم زیاته کړه: پوهېږې زما پخوانئ خاوند ولې مړ شو؟ ځکه چې له شورویان سره په جگړه کې اخته وؤ. هغه هم ډېر ساده سړئ وؤ، هغه سره هم هرې شپې خوند کاوه، خو زه په یوه خبره پوهه نشوم، دا تاسې ولې دومره ژر په هرچا باور کوئ؟

ته څه فکر کوې، زما له سترگو پټ وې، دا چې ته ما ته یو نوم راکړې، په تذکره کې بل نوم ولرې او په حزب کې بل نوم دا له ما څخه پټېږي؟

ناظر جانه! ته پوهېږې زه ولې له تاسره راغلم؟

ځکه راغلم، چې کوم زور چې په یوه داسې هلك کې وي، چې په لومړي ځل واده کوي، هغه په نورو هلکانو کې نه وي، زما لپاره خو ډېر هلکان پیدا کېدل چې زه واده ورسره وکړم، ځکه زه د ښکلا ملکه یم، خو ته ډېر ساده او زورور وې، هسې زما دښمن هم وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ستا د مشر مشره وم، خو تا ما ته تل دروغ ویل، اوس زه هم هغه کار کوم، چې شوروپانو زما له خاوند سره کړئ وؤ.

ما ورته وویل: خو تا ویل دومره مینه درسره لرم لکه دنیا؟

صنم وویل: څومره کم عقل یې، هغه ستا سو مشهور خبره ده: دنیا بې وفا ده. دنیا فاني ده...

چې تر څو مې څه ویل، صنم ګېټ کشکوښته(کش کړ)، زما سینې ته یې د تفنګچې میل جوړ کړ او پوره شاجور یې زما په سینه کې تش کړ، زما په سترګو هم تیاره شوه، تر څو

دوام لري...

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library